

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ
ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΙΣΑΜΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΙΣΑΜΟΥ κ ΣΕΛΙΝΟΥ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ . ΕΤΟΣ ΚΖ . ΤΕΥΧΟΣ 21 . ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2009

ΧΡΙΣΤΟΣ & ΚΟΣΜΟΣ

Διμηνιαίο Περιοδικό
της Γερᾶς Μητροπόλεως
Κισάμου & Σελίνου

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' ΕΤΟΣ ΚΖ'
ΤΕΥΧΟΣ 21
ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2009

ΙΔΡΥΤΗΣ:
Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γέρων
ἀπὸ Κισάμου & Σελίνου
κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
Κισάμου & Σελίνου
κ.κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ

Ταχυδρομική Διεύθυνσις:
Γερά Μητρόπολις Κισάμου & Σελίνου
Κίσαμος Χανίων Τ.Κ. 734 00
Τηλ.: 28220 22128 - 22018
Fax: 28220 83037

Ἡλεκτρονική Διεύθυνσις:
www.imks.gr
E-mail: info@imks.gr
ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ:
2492

Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ
Συνδρομές προαιρετικές
Αριθμ. Λογαριασμοῦ Ἐθνικῆς
Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος:
390/54013303

Ἡλεκτρονική ἐπεξεργασία-Σελιδοποίηση:
Ἄντ. Βακάκης, Θεολόγος-Γραμματεὺς Ι.Μ.Κ.Σ.
Διορθώσεις κειμένων:
Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπατσάκης

ΕΞΩΦΥΛΛΟ:

Ὁ Ἐπίσκοπος Κισάμου
& Ἐθνομάρτυρας
Μελχισεδέκ Δεσποτάκης
(Φορητὴ εἰκόνα)

ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ:

Ἰ.Ν. Ἀγ. Παύλου.
Νῆσος Γαυδος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Μήνυμα τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ διὰ τὴν Παγκόσμιον Ἡμέραν Περιβάλλοντος»	σελ. 67
«Ἡ ἐλευθερία τοῦ Θεοῦ».	
Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κισάμου καὶ Σελίνου κ. κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ	σελ. 68
«Ἀπὸ τῆς θεολογίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».	
Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γέροντος ἀπὸ Κισάμου καὶ Σελίνου κ. κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ	σελ. 69
«Ἐπίκαιρες Σκέψεις. Ἡ Ὁμόνοια».	
Τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Ἰγνατίου Θ. Χατζηνικολάου. Ἱεροκήρυκος τῆς Ἰ.Μ. Κισάμου & Σελίνου - τ. Λυκείαρχου.....	σελ. 70
«Πέτρος καὶ Παῦλος. Οἱ ἀπὸ διώκτες καὶ ἀρνητῆς, φωτιστῆς τῆς Οἰκουμένης».	
Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. Ἐμμανουὴλ Μπαριωτάκη. Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου Δυτ. Κισάμου.....	σελ. 71
«Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων».	
Τοῦ Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου.	σελ.72-73
«Ἡ Νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων».	
Τοῦ Αἰδес. Πρωτοπρ. Πολυκάρπου Γρ. Τύμπα.....	σελ.73
«Ἀποτυπώματα. Στὰ χνάρια τῶν Ἁγίων».	
Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. Εὐαγγέλου Παχυγιαννάκη, Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου Ἰ.Μ. Πέτρας & Χερρονήσου	σελ. 74
«Οἱ Ἕλληνες στὴ διασπορά. Μιά γενικὴ ἐπισκόπηση».	
Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. Ἀναστασίου Δ. Σαλαπάτα, Ἱερατ. Προϊσταμένου τοῦ Ἰ.Ν. Ἀγ. Παντελεήμονος Harrow καὶ περιχώρων	σελ. 75-76
«Εἶπαν γιὰ τὰ παιδιά».	
Ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα "www.pigizois.gr"	σελ. 77
«Αὐτὰ τὰ δέντρα δὲ βολεύονται μὲ λιγότερο οὐρανὸ. Ρωμιοσύνη Γ. Ρίτσου».	
Τῆς κ. Ἀργυρῶς Δελή, Φιλολόγου	σελ. 78-79
«Ἐνορίες τῆς Μητροπόλεώς μας. Ἐνορία Ἁγίου Νικολάου Δραπανιά Κισάμου».	
Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. Ἀλεξάνδρου Φαντάκη, Ἐφημερίου τῆς Ἐνορίας	σελ. 80-83
«Ἡ εὐθανασία σήμερα».	
Τοῦ κ. Κυριάκου Ν. Κακαβελάκη, Ἱατροῦ	σελ. 83-84
«Τὸ νερό».	
Τοῦ κ. Ἀρνέλλου Ἰωάννου, Δασολόγου - Μελετητοῦ ...	σελ. 85
«Γραμπουσιανοὶ Τόποι καὶ Θρύλοι. Γράμματα στὴ Γραμποῦσα».	
Τοῦ κ. Ἀθανασίου Δεικτάκη, Λογοτέχνη	σελ. 86
«Ἡ Ἐκκλησία σὰς ἀπαντᾷ».	
[Ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα καὶ ἀπορίες πού θέτουν οἱ ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας].....	σελ. 87
«Τὸ Χρονικὸ τῆς Μητροπόλεώς μας».	
(Μάιος - Ἰούνιος 2009)	σελ. 88-93
«Ἀνάληψις».	
Λόγος εἰς τὴν Ἀνάληψιν, (ἀπόσπασμα), Ἀγ. Ἐπιφανίου Κύπρου	σελ. 93
«Δωρεές ὑπὲρ τῶν Ἱδρυμάτων τῆς Μητροπόλεώς μας».....	σελ. 94
«Ἀπὸ τὸ Μεγάλον Γεροντικόν», (Ἀποσπάσματα)	σελ. 95

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Α.Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
Κ.Κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΗΜΕΡΑΝ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ

(5 Ιουνίου 2009)

Η σημερινή Παγκόσμιος Ήμέρα Περιβάλλοντος είναι μία άφορμή και συγχρόνως μία μεγάλη ευκαιρία διά να αναλογισθώμεν όλοι, ασχέτως θρησκευτικού φρονήματος, τήν περιβαλλοντική κρίση.

Κατά τās ημέρας μας, περισσότερο από ποτέ, προβάλλει άδήριτος ή ανάγκη να κατανοήσωμεν όλοι ότι ή περιβαλλοντική προστασία δέν αποτελεί ρομαντική ιδεοληψίαν ώρισμένων όλίγων. Μέ τήν περιβαλλοντική κρίση και ιδιαιτέρως τήν κλιματική αλλαγή να αποτελέη πλέον τήν μεγίστην άπειλήν διά κάθε μορφήν ζωής εις τόν πλανήτην μας, είναι προφανής ή ευθεία διασύνδεσις τής προστασίας του περιβάλλοντος μέ όλας τās έκφάνσεις τής οικονομικής και κοινωνικής ζωής.

Διά τήν Όρθόδοξον ήμών Έκκλησίαν, ή προστασία του περιβάλλοντος, ως θείας κτίσεως, αποτελεί μεγίστην ευθύνην διά τόν άνθρωπον, ανεξαρτήτως τών υλικών ή άλλων οικονομικών ωφελειών τās όποίας δύναται αύτη να άποφέρει. Τόν κόσμον τουτον, τόν «καλόν λίαν», ό Παντοκράτωρ Θεός έκληροδότησεν εις τήν ανθρωπότητα μέ τήν έντολήν «εργάζεσθαι και φυλάσσειν» αυτόν. Η ευθεία όμως διασύνδεσις αύτης τής θεοσδότου ύποχρέωσης διά προστασίαν τής κτίσεως μέ κάθε πτυχήν τής συγχρόνου οικονομικής και κοινωνικής ζωής, ένδυναμώνει τελικώς τήν παγκόσμιον προσπάθειαν διά αναχαίτισιν τής ήδη έκδηλωθείσης κλιματικής αλλαγής μέσω τής άποτελεσματικής διεισδύσεως τής περιβαλλοντικής διαστάσεως εις όλους τούς τομείς τής οικονομίας και τής κοινωνίας.

Μέ τήν έναρξιν τής τρίτης χιλιετίας, τά περιβαλλοντικά προβλήματα - ορατά ήδη από τόν 20όν αιώνα- απέκτησαν μίαν νέαν όξύτητα και ήλθαν εις τό κέντρον τής επικαιρότητας. Συμφώνως πρός τήν αντίληψιν τής Χριστιανικής Όρθοδόξου Έκκλησίας, τό φυσικόν περιβάλλον

άποτελεί μέρος τής Δημιουργίας, άρα χαρακτηρίζεται από ιερότητα. Διά τουτον τόν λόγον, ή ύποβάθμισις και καταστροφή αυτού άποτελεί πράξιν ιερόσυλον και άμάρτημα, ως περιφρόνησις πρός τό έργον του Θείου Δημιουργού. Τό ανθρωπινον γένος είναι επίσης μέρος τής Δημιουργίας. Η έλλογός του φύσις και ή δυνατότης έπιλογής μεταξύ του καλού και του κακού παρέχουν εις τόν άνθρωπον ιδιαίτερα προνόμια, αλλά και σαφείς ύποχρεώσεις. Δυστυχώς όμως, ή ανθρωπίνη ιστορία παρέχει πλείστα όσα παραδείγματα καταχρήσεως τών προνομίων τούτων, όπου ή χρήσις και διαφύλαξις τών φυσικών πόρων μετετρέπη εις άφρονα έκμετάλλευσιν και συχνάκις εις τήν ολοσχερή καταστροφήν των, πράγμα τό όποιον ώδήγησε κατά καιρούς εις τήν πτώσιν μεγάλων πολιτισμών.

Πράγματι, ή μέριμνα και φύλαξις τής Δημιουργίας άποτελεί ευθύνην όλων εις άτομικόν και συλλογικόν επίπεδον. Βεβαίως, αί πολιτικά ήγεσίαί έκάστης χώρας έχουν ιδιαιτέραν ευθύνην διά να αξιολογήσουν τās καταστάσεις, να προτείνουν δράσεις, μέτρα και ρυθμίσεις, να πείσουν τās κοινωνίας διά τήν όρθότητα αυτών και να τās εφαρμόσουν. Είναι όμως σημαντική και ή ευθύνη έκάστου άτομου τόσον εις τήν προσωπικήν του ζωήν και εις τās οικογενειακάς του δραστηριότητες, όσον και εις τόν ρόλον του ως ένεργού πολίτου.

Προσκαλοϋντες άπαντας εις έγρήγορσιν διά τήν διαφύλαξιν άλωβήτου τής φύσεως και συμπάσης τής δημιουργίας, τήν όποίαν λίαν καλώς και μέ τοιαύτην θαυμαστήν σοφίαν έκτισεν ό Θεός, ευλογοϋμεν από του Οικουμενικού Πατριαρχείου τήν Παγκόσμιον Ήμέραν Περιβάλλοντος, δοξολογοϋντες τόν Δημιουργόν τών άπάντων, εις τόν Όποιον άνήκει πάσα δόξα, τιμή και προσκύνησις.

Ἡ ἐλευθερία τοῦ Θεοῦ

ἐνεργεῖ σὰν πρόσωπο μέσα στὸν κόσμο καὶ τὴν ἱστορία. Συνένωσε τὶς διαφορὲς γλώσσες καὶ τὰ ἔθνη τὰ ὑπὸ τὸν οὐρανό, στὴ μία ὁμολογία τοῦ Ὄνοματος τοῦ Θεοῦ, ὁδήγησε στὸ ξεπέραςμα τῶν ἀσυνενοησιῶν ποὺ κυριαρχοῦσαν μεταξὺ τῶν λαῶν, τῶν ἐθνῶν, τῶν γλωσσῶν καὶ τῶν πολιτισμῶν. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὁδηγεῖ τὰ μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ σὲ κοινωνία καὶ ἐνότητα. Τὰ ἀγιάζει, τὰ τελειοποιεῖ. Καὶ δωρίζει τὰ ἀκένωτα χαρίσματα Του σύμφωνα μὲ τοῦ καθενὸς τὴ δύναμη. Ἡ θεία Του παρουσία δὲν ἔρχεται νὰ προσθέσει ἰκανότητες καὶ προσόντα μὲ τρόπο μαγικό στὸν ἄνθρωπο. Ἡ ἐπιφοίτησή Του ἔρχεται νὰ δημιουργήσῃ μιὰ μεταβολή, ὄχι στὸ λόγο τῆς φύσεώς μας, ἀλλὰ στὸν τρόπο ὑπάρξεώς μας, ὥστε νὰ μπορούμε νὰ ὑπάρχουμε μέσα στὸ θέλημα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Πατέρα, ὁ Ὅποιος ζωοποιεῖ καὶ ἀναπλάσσει τὸν καθένα μέσα στὴν ἀφθονία τῶν δωρεῶν ποὺ προσφέρονται ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, συνεπῶς, ὑπάρχει γιὰ νὰ μεταλλάσσει ὀλοκληρωτικὰ καὶ καθολικὰ τὸν ἄνθρωπο τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς φθορᾶς σὲ νέα, ἀναγεννημένη καὶ χαριτωμένη ὑπαρξή. Μέσα σὲ Αὐτὴν ὑπάρχουμε, τρεφόμαστε μὲ οὐράνια τροφή, κεχαριτωνόμαστε, ἀγιαζόμαστε, σωζόμαστε καὶ θεωνόμαστε. Καὶ ἂν ἡ ζωντανὴ δράση τῆς Ἐκκλησίας στὸν κόσμο ἀρχίζει μὲ τὴν Πεντηκοστή, ἡ ζωντανὴ αὐτὴ δράση Της συνεχίζεται μέσα στὴν Θεία Λειτουργία, σὲ κάθε Θεία Λειτουργία. Ὁ ἄνθρωπος προσφέρει ὕλη. Ὁ Θεὸς ἀντιπροσφέρει πνεῦμα.

Στὴν σημερινὴ ἐποχὴ, ποὺ γίνεται ἔντονα λόγος γιὰ σύγκρουση ἐθνῶν, θρησκείων καὶ πολιτισμῶν, τὸ μήνυμα τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι ὅσο πιὸ ἐπίκαιρο γίνεται. Ὅπως φαίνεται, οὔτε αὐτὲς οἱ διεθνεῖς διασκέψεις καὶ ὀργανισμοὶ μποροῦν νὰ φέρουν τὴ δικαιοσύνη μεταξὺ τῶν ἐθνῶν καὶ νὰ τὰ βοηθήσουν στὴν λύση τῶν ποικίλης φύσεως προβλημάτων ποὺ ἀντιμετωπίζουν. Ἀκόμα καὶ αὐτὴ ἡ συνεργασία τῶν λαῶν, ποὺ ἀποτέλεσε ἰδανικὸ τῶν δημοκρατικῶν κοινωνιῶν, ἀποδεικνύεται οὐτοπία καὶ κάποιες φορὲς φενάκη. Τὰ ὄνειρα καὶ τὰ ὄραματα τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων γιὰ εἰρήνη, γιὰ κοινωνικὴ δικαιοσύνη, γιὰ ἐλευθερία, γιὰ ἰσότητα καὶ γιὰ δημοκρατία, τὰ τσαλαπατοῦν μέσα στὶς λάσπες καὶ στὸ αἷμα. Πράγματι, μόνον τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀποτελεῖ τὴν ὑπέρβαση τῶν ἐγωισμῶν, τῶν διακρίσεων καὶ τῶν ρήξεων, μὲ μιὰ λέξη, τῆς Βαβέλ, προκειμένου νὰ ἐδραιωθεῖ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Οἱ χριστιανοὶ λοιπόν, καὶ μάλιστα οἱ Ὀρθόδοξοι πιστοί, ἄς πορευόμαστε προσφέροντας τὴν ζωντανὴ παρουσία Του στὸν δύστηνο ὁδοιπόρο «*τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ ἀπατεῶνος*».

Ελαὸς τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἐκκλησία, ἐορτάζει κατὰ τὴν Πεντηκοστὴ τὴν γέννησή Της. Τὴν γενέθλιο ἡμέρα Της, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ μυστήριον τῆς ἰδίας τῆς ζωῆς Της. Γιατί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔζησε τὸ μυστήριον τῆς Πεντηκοστῆς σὲ μιὰ στιγμὴ χρόνου κατὰ τὴν ἱστορικὴ ἐκείνη ἡμέρα, ποὺ «ἐπλήσθησαν» οἱ μαθητὲς «Πνεύματος Ἁγίου». Τὸ ζεῖ καθημερινά, διαρκῶς, σὲ κάθε στιγμὴ χρόνου, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὴν γενέθλιο, μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Γιατί τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἦλθε τότε καὶ

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κισάμου & Σελίνου κ.κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ

ἐκτοτε μένει καὶ θὰ μένει εἰς τὸν αἰῶνα στὸν κόσμο γιὰ νὰ συγκροτῇ τὴν Ἐκκλησία. Πνεῦμα καὶ Ἐκκλησία εἶναι ἀδιασπᾶστος ἐνωμένα. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ἡ ψυχὴ, ἡ ζωὴ, ἡ ὑπαρξὶς τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐν ἁγίῳ Πνεύματι καινῆς ζωῆς. Σ' Αὐτὸ ὀφείλεται ἡ ἐνότητα, ἡ ἀγιότητα, ἡ καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ Αὐτὸ πηγάζουν τὰ χαρίσματα, οἱ θεσμοί, ἡ πίστις καὶ ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν βιαία Του πνοὴ καὶ τὴν πυρίμορφο δρόσο Του αἰσθάνεται σὲ κάθε βῆμα, σὲ κάθε ἐκδήλωση, σὲ κάθε κίνησή Της. Ἀπὸ Αὐτὸ πηγάζουν οἱ ὑπερφυσικὲς ἐνέργειες τῶν μυστηρίων Της. Χάρις στὴν παρουσία Ἐκείνου βιώνουμε τὸ μυστήριον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ γευόμαστε τὶς ἀκένωτες σωτήριες δωρεές Του.

Στὸ γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς τὸ Πνεῦμα δὲν φωτίζει τοὺς προσκυνητὲς τῆς Ἱερουσαλήμ, τὴν πανσπερμία ἐκείνη ἀνθρώπων καὶ φυλῶν, νὰ μάθουν τὴν γλώσσα τῶν Ἀποστόλων, Ἑλληνικὰ ἢ Ἀραμαϊκὰ, ἀλλὰ δίνει στοὺς Ἀποστόλους τὸ χάρισμα νὰ μιλήσουν τὶς γλώσσες τῶν ἄλλων. Καὶ ἀκοῦνε «*εἷς ἕκαστος τῆ ἰδία διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν*» (Πράξ. Β' 6). Καὶ τὸ χριστιανικὸ κήρυγμα καρποφορεῖ στὶς ψυχές. Ἡ πίστις αὐξάνεται. Οἱ λυτρωμένοι πληθύνονται. Κάθε ἀγαθὸ καὶ δωρεὰ ποὺ δίδεται στοὺς ἀνθρώπους εἶναι δικό Του προῖον, καὶ τοῦτο διότι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς

Ἀπό τῆ Θεολογία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Η ἑβδομάδα τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς μέ τό ὑπερκόσμιο γεγονός τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στούς Μαθητάς τοῦ Χριστοῦ, ὑπενθυμίζει σέ μᾶς τούς χριστιανούς τήν παρουσία καί τίς ἐνέργειες τοῦ τρίτου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος στά γεγονότα τῆς θείας Ἱστορίας καί τήν ἀνάγκη τῆς «Κοινωνίας» μαζί του.

Ἔτσι στήν ἀρχή τῆς Δημιουργίας τοῦ κόσμου, ἡ Βίβλος ἀναφέρει: *«ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός τόν Οὐρανόν καί τήν Γῆν, ἡ δέ Γῆ ἦν ἀόρατος καί ἀκατασκεύαστος... καί πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος...»* (Γεν. 1,1).

Οἱ Προφῆτες τῆς Π. Διαθήκης ὀμιλοῦν καί ἐξαγγέλλουν τίς Βουλές τοῦ Θεοῦ ἐμπνευσμένοι ἀπό τό *«Πνεῦμα τό Ἅγιον, τό Κύριον, τό λαλήσαν διά τῶν προφητῶν»*.

Στόν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου ὁ Ἄγγελος ἐξηγεῖ στήν καταπληκτική κόρη τῆς Ναζαρέτ, τό πῶς θά γίνει Μητέρα τοῦ Θεοῦ: *«Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπί σέ καί δύνამις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι...»*.

Στή Βάπτιση τοῦ Χριστοῦ στόν Ἰορδάνη τό Ἅγιον Πνεῦμα *«ἐν εἶδει περιστερᾶς»* δίνει τή *Μαρτυρία τοῦ Πατρός «Οὗτος ἐστίν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός»*.

Μετά, τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ὁδηγεῖ τό Χριστό στήν ἔρημο *«πειρασθῆναι ὑπό τοῦ Διαβόλου»*.

Ἐπί τοῦ Σταυροῦ ὁ Χριστός ἀφήνει τήν τελευταία πνοή μέ τίς λέξεις *«Πάτερ εἰς χεῖρας σου παραθήσομαι τό πνεῦμα μου»*.

Κατά τό Μυστικό Δεῖπνο, ὁ Χριστός ὑπόσχεται ὅτι θά στείλει τόν Παράκλητο καί τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς τό Πνεῦμα *«ἐν εἶδει πυρῆνων γλωσσῶν»* κατέρχεται στούς Μαθητάς του καί συμπληρώνει τήν ἐτοιμασία των διά τήν ἀποστολή των στό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου στούς Λαούς τῆς Γῆς, σύμφωνα μέ τήν ἐντολή τοῦ Διδασκάλου.

«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Καί ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνεχίζεται στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ξεκίνησε τότε (τό 33 μ.Χ.) στά Ἱεροσόλυμα σάν «μικρά ζύμη», πού ζυμώνει διαρκῶς σίς ψυχές τῶν Λαῶν καί ἀπλώνεται στόν κόσμο.

Ἡ ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπαναλαμβάνεται σέ κάθε ἄνθρωπο πού βαπτίζεται στό ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, καί γίνεται μέλος Χριστοῦ, σέ κάθε ἁμαρτωλό πού ἀποστρέφεται τήν ἁμαρτία καί ἐπανερχεται στή χάρη τοῦ Θεοῦ.

Τό Μυστήριο τῆς Πεντηκοστῆς ἐπαναλαμβάνεται ἰδιαίτερα σίς χειροτονίες τῶν κατά καιρούς καί τόπους νέων Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ (Ἐπισκόπων, Ἱερέων, Διακόνων) πού μπαίνουν στή σειρά τῆς Ἀποστολικῆς Διδαχῆς καί ἐργάζονται στό Μέγα πρόγραμμα τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου.

Καί ὄχι μόνο οἱ Κληρικοί, ἀλλά καί ὅλοι ἐκεῖνοι, πού ἐργάζονται σίς δομές καί τούς θεσμούς μιᾶς χριστιανικῆς κοινωνίας καί ἀσκοῦν τό ἔργο των, φωτισμένοι ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα. Ὅλοι αὐτοί εἶναι πνευματικοί ἄνθρωποι, πού «διακρίνονται» ἀπό κείνους, πού ἀσκοῦν ἴσως πνευματικά ἐπαγγέλματα, καί ἔχουν ἀξιώσεις «πνευματικῶν φορέων», δέν ἐγνώρισαν ὅμως οἱ ἴδιοι τή ζωή καί τίς δωρεές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δέν κάνομε ἐδῶ διακρίσεις καί κατακρίσεις τῶν συνανθρώπων μας, ἀλλά καί δέ μπορούμε νά ἀφήνομε σέ πλάνη ἐκείνους πού ἀσχολοῦνται μέ τά «πνευματικά» χωρίς τήν «Κοινωνία» (ἐπικοινωνία) τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού προσφέρεται μέ τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας.

Διότι ὅσο κι ἂν ἓνας ἄνθρωπος εἶναι ταλαντούχος καί χαρισματοῦχος, ἐάν τά τάλαντά του δέν εἶναι καθαγιασμένα μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὄχι μόνο δέν ὠφελοῦν, ἀλλά συχνά βλάπτουν καί κείνον πού τά ἔχει καί τούς ἄλλους.

[Ἀπό τό βιβλίο «Ἀπό τίς ἐορτές τῆς Ἐκκλησίας μας», Κίσαμος, 2000]

Η ΟΜΟΙΟΤΗΤΑ

Τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Ἰγνατίου Χατζηνικολάου
Θεολόγου - Ἱεροκήρυκος
Ἰ. Μητροπόλεως Κισάμου & Σελίνου
τ. Λυκείαρχου

λαράκι ριγᾶ στό πέρασμα μιᾶς αὔρας λεπτής. Τό δάσος κάνει τή Λειτουργία του. Προσεύχεται σῶν ἀρωμάτων καί τῶν χρωμάτων τήν ὥρα.

Γράφοντας τά παραπάνω καί περιστασιακῶς, σκέφτομαι καί ἀναλογίζομαι κάποιο ἄλλο Βασίλειο, τό Βασίλειο τοῦ Χριστοῦ: **Τήν Ἐκκλησία.** Ὅλοι οἱ χριστιανοί εἴμαστε ὑπῆκοοι τοῦ Χριστοῦ, μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του. Κι ἄς μὴ μοιάζομε ὅλοι **ἐξωτερικά**, στό πρόσωπο, στό φύλο, στήν ἐθνικότητα: Ἄνδρες, γυναῖκες, λευκοί, μαῦροι, κίτρινοι, Εὐρωπαῖοι, Ἀφρικανοί, Ἀσιάτες... Ὡστόσο, ἀπό τότε πού βαπτισθήκαμε *«εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγ. Πνεύματος»*. (Ματθ. 28,19) ἀποτελοῦμε μιά οἰκογένεια, «ἓνα σῶμα» (Α΄ Κορινθ. 12,12 κ. ἐξ), ὅπου *«οὐκ ἐνὶ Ἰουδαίῳ οὐδέ Ἑλληνι, οὐκ ἐνὶ δοῦλῳ οὐδέ ἐλεύθερῳ, οὐκ ἐνὶ ἄρσεν καὶ θήλυ, πάντες γάρ ἡμεῖς ἐν ἑσμέν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»* (Γαλ. 3, 28).

Ἀλλά καί ἐσωτερικά δέν μοιάζομε οἱ ὑπῆκοοι τοῦ Χριστοῦ. Διαφέρομε στήν ἐσωτερική, στήν πνευματική μας κατάσταση. Ὁ καθένας μας βρῖσκεται σέ διαφορετικό στάδιο πνευματικῆς ἀναπτύξεως. Ἄλλος στήν ἀρχή, ἄλλος στό μέσον, ἄλλος στό τέλος. Ἄλλος ὠραῖος στήν ψυχή καί ἄλλος ἄσχημος. Ἄλλος ὑγιής καί ἄλλος ἄρρωστος ἢ πληγωμένος.

Ὡστόσο, ὅλοι μοιάζομε σέ τοῦτο: Ὅλοι **ἔχομε ἀνάγκη τῆς παρουσίας τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, Χριστοῦ.** Ὅλοι Αὐτόν ἐμπιστευόμαστε καί σ' Αὐτόν ἀναθέτομε τίς ἐλπίδες τῆς σωτηρίας μας, τήν ἴδια τή ζωή μας. Γι'αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία μας, σέ κάθε σχεδόν Ἀκολουθία της, μᾶς παραγγέλλει: *«ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τήν ζωὴ ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα»*.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι **τό δάσος τοῦ Θεοῦ**, ὁ νέος Παράδεισος τῆς Ἑδέμ. Τόν πνευματικόν αὐτόν παράδεισο, ὅπως καί τό βιβλικό (Γενέσ. 2,10-14), διατρέχουν τέσσερα ποτάμια, δηλ. τά τέσσερα εὐαγ-

Καλοκαίρι, κι ἀνάμεσα στά «καλά» του εἶναι καί οἱ πυρκαγιές. «Τυχαίως» ἢ σκοπίμως, ἀπάνθρωποι ἐκτωνώνουν τά πάθη τους ἀνάβοντες φωτιές σέ δάση, σέ φυτεῖες, σέ ἐπιχειρήσεις κ.λ.π. **Ἐπειδή στή «Δημοκρατία» (!) πού ζοῦμε ὅλα ἐπιτρέπονται...** οἱ ἐμπρηστές, μέ ὅλο τό σαδισμό καί τό μαζοχισμό τους, κατακαίουν ἄνετα καί ἀνενόηλα ὅ,τι βροῦν μπροστά τους.

Ἐνα ἀπό τά θύματα τῶν ἐμπρηστῶν, εἶναι καί τά δάση.

Τό δάσος: Ἐνα βασίλειο μέ ἀναρίθμητους ὑπηκόους. Ἐδῶ συναντᾶς τό ἡμερο καί τό ἄγριο μαζί. Τό ὠραῖο καί τό ἄσχημο. Τό χλωρό καί τό ξερό. Τό ἐλάχιστο καί τό μέγιστο. Ἐδῶ οἱ πηγές τῶν ὑδάτων, ὅπου τά ἐλάφια καί τόσα τετράποδα καί μή, σβήνουν τήν δίψα τους. Ἐδῶ τό ὠδεῖο τῆς χαρᾶς, ὅπου τά πουλιά ἐκτελοῦν τίς μουσικές συναυλίες τους.

Ἄλλοτε πάλι τό δάσος βυθίζεται στή σιωπή. Ἀκινήσια καί ἔκστασις. Κάποιο φυλ-

(συνέχεια στή σελίδα 72)

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος ποῦ ἡ Ἐκκλησία μας τοὺς τιμᾷ καὶ τοὺς πανηγυρίζει ἐξόχως τὴν 29ῃ Ἰουνίου, εὐρίσκονται στὴν κορυφή τῶν Ἀποστόλων, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Κύριος τοὺς ἔδωκε τὰ πρωτεία, ὡς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους κοπιάσαντας.

Οἱ δύο αὐτοὶ ἀπόστολοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ μὲν Πέτρος ἀρνήθηκε μεθ' ὄρκου τὸν Διδάσκαλο καὶ ἔκλαυσε πικρὰ γιὰ τὴν πτώση του, ὁ δὲ Παῦλος ἐδίωξε τὴν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ διακήρυ-

Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ.
Ἐμμανουὴλ Μπαριωτάκη
Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου Διτ. Κισιάμου

ξε τὸν ἑαυτό του ὡς τὸν ἔσχατο, ἀναδείχτηκαν διὰ τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς οἱ ζωντανοὶ φορεῖς τῆς μορφῆς τοῦ Κυρίου, οἱ διαπρύσιοι κήρυκες τῆς δικῆς Του ἀλήθειας καὶ τῆς ἀναγεννητικῆς Του δύναμης, ἀλλὰ καὶ τὰ ζωντανὰ ἐκεῖνα κάτοπτρα διὰ τῶν ὁποίων ὀλόκληρη ἡ γῆ δέχτηκε τὶς ἀκτίνες τῶν ἐνεργειῶν τῆς Τρισηλίου Θεότητος.

Τὰ δύο μεγάλα ἀναστήματα, ὁ Πέτρος, ὁ τῶν ἀποστόλων προεξάρχων καὶ πρόκριτος, καὶ ὁ Παῦλος, ὁ κοπιάσας ἐν τῷ εὐαγγελίῳ, εἶναι οἱ ἐξέχουσες ἐκεῖνες μορφές ποῦ ἀγωνίστηκαν μὲ ἀκάματο ζῆλο, μὲ ἀκατάβλητη ἀγωνιστικότητα, μὲ ὀλοκληρωτικὴ αὐτοθυσία καὶ μὲ ἀνυπέβλητη ἀγάπη πρὸς τὸ Χριστό, γιὰ νὰ κερδίσουν τοὺς πάντες.

Εἶναι ἐκεῖνοι ποῦ ἔθεσαν τὰ θεμέλια τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας μας καὶ χάρις στὴν ὑπομονή, ἐπιμονή καὶ ἐπιρροή τους βλάστησαν στὸν κόσμον οἱ ἀρετὲς τῆς ἀγάπης, τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδας, στὶς ὁποῖες στηρίζονται οἱ ἄνθρωποι, οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆ, καὶ αἰσθάνονται οὐρανοπολίτες.

Εἶναι ἀδύνατον γλώσσα ἀνθρώπινη νὰ μπορέ-

σει νὰ διηγηθεῖ τὶς θλίψεις, τὶς στερήσεις, τὶς πείνες, τοὺς διωγμούς, τὶς φυλακές, τὶς κακουχίες, τὰ ναυάγια καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τοῦ κόσμου λυπηρὰ τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν, γιὰ νὰ καταφέρουν νὰ ὀργώσουν τὴ γῆ ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου τῆς καὶ νὰ σπεύρουν ἀνὰ τὴν οἰκουμένη τοὺς καρπούς τοῦ Εὐαγγελίου, οἱ ὁποῖοι στὴ συνέχεια ἔγιναν ἀμάραντοι βλαστοὶ ποῦ μέχρι σήμερα, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων θὰ ὑπάρχουν, γιὰ νὰ εὐωδιάζουν καὶ νὰ εὐφραίνουν τὴν ζωὴ τῶν πιστῶν.

Χάρις σ' αὐτοὺς ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ ἄμωμη καὶ ἄσπιλη Νύμφη τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ὑπάρχει θεμελιωμένη στὴν πέτρα των καὶ εἶναι ἐνισχυμένη ἀπὸ τὸν λόγο καὶ τὸ αἷμα των, πορεύεται στὸν κόσμον, τὸν σύγχρονον κόσμον, φέρνοντας θεϊκὰ μηνύματα καὶ ἐπιτυγχάνοντας πνευματικὲς μεταρσιώσεις, οἱ ὁποῖες ὠθοῦν ἀποφασιστικὰ τὸν ἄνθρωπον στὸν δρόμον τῆς κατὰ Θεὸν τελειώσεως.

Αἴτημα τῶν καιρῶν μας ἀποτελεῖ ἡ προβολὴ τῶν ὀραίων αὐτῶν μορφῶν, ποῦ ἔφθασαν στὰ ὕψη τῆς τελειότητος, ἀντέγραψαν κατὰ γράμμα μὲ τὴν ζωὴ καὶ τὰ ἔργα των τὸ Χριστό, καὶ ἔγιναν πυξίδες καὶ ὁδηγοὶ στὴ ζωὴ καὶ τὴν πορεία τοῦ λαοῦ Του.

Ἡ ψηλάφηση τῆς προσωπικότητος τῶν κορυφαίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ ἐποπτεύσουμε τὸν ἑαυτό μας, νὰ νιώσουμε ἀσφαλεῖς καὶ ἰσχυροὶ μέσα στὴν Ἐκκλησία μας, νὰ διορθώσουμε τὴν χωρὶς Χριστοῦ ζωὴ μας, μεταποιῶντας τὴν σὲ ἐν Χριστῷ ζωὴ καὶ νὰ ἀντλήσουμε πολλὰ καὶ σπουδαῖα διδάγματα, χρήσιμα καὶ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν πρόοδο καὶ σωτηρία μας.

Τὸ θαῦμα τῆς μεταστροφῆς τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, ποῦ «ἀγνοῶντες ἐποίησαν ἐν ἀπιστίᾳ», ὡς γίνετο τὸ ὀραιότερον μάθημα πρὸς ὅλους μας γιὰ ἐπιστροφή στὸ Χριστό, ἀφοῦ Αὐτὸς τὸ ποθεῖ, τὸ περιμένει καὶ τρέχει συνεχῶς πίσω μας γιὰ νὰ κατορθώσει αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴν.

Αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς ἐπιστροφῆς των, ποῦ ἀνὰ τοὺς αἰῶνες συγκλόνισε ἑκατομμύρια ψυχὲς εὐρισκόμενες «ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου», καὶ ἀνοίξε τοὺς ὀφθαλμοὺς των «εἰς τὸ ἐπιστρέψαι ἀπὸ σκότους εἰς φῶς» (Πράξ. 26,18), ὡς γίνετο τιμητικὴ πρόσκληση καὶ πρόκληση καὶ γιὰ τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους.

Ἄς μιμηθοῦμε τὸ παράδειγμα των, ὡς ἀντιγράψουμε τὶς ἀρετὲς των, ὡς ὀπλισθοῦμε μὲ τὴν πίστη των, ὡς στηριχθοῦμε στὴν ἐλπίδα των καὶ ὡς ζήσομε ἔχοντας αὐτοὺς ὡς πρότυπα στὴ ζωὴ μας, ὅπως αὐτοὶ εἶναι πρότυπα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ.

Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάτων

Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάτων σήμερα καὶ ποιὸς σκέφτεται πῶς ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου στὴ ζωὴ του καὶ στὴ Γῆ αὐτὴ εἶναι ἡ κατάκτηση τῆς ἀγιότητας; Ὑπάρχουμε γιὰ τὰ γίνουμε ἅγιοι.

Τοῦ Μοναχοῦ Μωϋσέως Ἀγιορείτου

Ἡ ἀποτυχία αὐτῆς τῆς ἐπιτεύξεως ἀποτελεῖ τὴ μεγαλύτερη τραγωδία τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς. Ὅμως, πῶς θεωρεῖται σήμερα ἡ ἀγιότητα; Πῶς στεκόμαστε ἀπέναντί της, πῶς τὴν ἀντικρίζουμε καὶ πῶς τὴ ζοῦμε; Πῶς μπορούμε νὰ τὴ βροῦμε καὶ νὰ τὴ χάσουμε, νὰ τὴ χρησιμοποιήσουμε καὶ νὰ τὴν ἐκμεταλλευθοῦμε ἀκόμη;

Ἡ ἀγιότητα δὲν ἐξαφανίζει τὴν ἀνθρώπινη προσωπικότητα. Δὲν καταστρατηγεῖ τὴν ἀνθρώπινη ἐλευθερία καὶ βούληση, τὴ μοναδικότητα καὶ ἱερότητα τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Ἡ ἀγιότητα δὲν εἶναι τηλεκατευθυνόμενη καὶ κατασκευὴ πανομοιότυπων ἀγαλμάτων. Ὑπάρχει μία λαθεμένη ἀντίληψη πολλῶν περὶ τῆς ἀγιότητος. Ὁ μυροβόλος συναξαριστὴς ἔχει πάμπολλα ξεχωριστά, ὠραῖα παραδείγματα, ἀπὸ τὴ Δύση τὴν Ἀνατολή, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, νέων καὶ γέρον, μορφωμένων καὶ ἀγραμμάτων, ἐγγάμων καὶ ἀγάμων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, κλειστῶν καὶ ἀνοιχτῶν τύπων καὶ χαρακτήρων.

Ἡ ἀγιότητα ὡς κάτι τὸ θεῖο καὶ ἱερὸ προκαλεῖ γενικὰ ἕνα δέος καὶ σεβασμὸ, θαυμασμὸ καὶ γοητεία, ἀλλὰ πρέπει νὰ ποῦμε πῶς μερικὲς φορές εἶναι συνυφασμένη μὲ μῦθο, ὑπερβολὴ καὶ ἐξωπραγματικότητα. Ὁ ἅγιος θεωρεῖται ἐντελῶς ξεκομμένος ἀπὸ κάθε τί τὸ κοσμικόν. Ἡ πηγὴ τῆς ἀγιότητος, ἡ αὐτοαγιότητα καὶ αὐτοαγαθότητα εἶναι ὁ Θεός. Ἡ μετοχὴ σὲ Αὐτὸν τὴν προσφέρει. Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ὀνομάζονταν ἅγιοι, γιὰ νὰ ὑπενθυμίζεται ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς τους. Ἡ ἀγιότητα σήμερα θεωρεῖται ἀπόμακρη, ἀπόκοσμη, ἀκατόρθωτη. Δωρεὰ γιὰ τὴν ἐπίλεκτη ἀριστοκρατία τοῦ πνεύματος. Στὴν ἀγιότητα δόθηκε μία καθαρὰ ἠθικιστικὴ διάσταση πού δὲν τὴν χαρακτήριζε ἡ ιδιότητα τῆς οὐσίας τοῦ χριστιανοῦ.

Ἡ ἀγιότητα δὲν εἶναι πρωτάθλημα, πρωταγωνισμὸς, ὑπερφυσικὸ κατόρθωμα, ἀνδραγάθημα φοβερὸ καὶ κατάκτηση ρεκόρ. Ἡ ἀγιότητα δὲν ἔχει φωτεινὴ ἐπιγραφή, ἀστραποβόλο φωτοστέφανο, φαντασμαγορικὴ ἐπίδειξη σημείων καὶ ἀνάγκη διαφήμισης, διάχυσης καὶ χειροκροτήματος. Ἀγαπᾶ νὰ ζεῖ στὴν ἀφάνεια, τὴν ἀδοξία, τὴν ἀσημότητα, τὴ σιωπὴ, τὴ μετάνοια καὶ τὴν ταπείνωση. Ἡ ἀγιότητα εἶναι κοινωνία μὲ τὸν Πανάγιο Θεό, δὲν εἶναι ἀνθρώπινο ἐπίτευγμα.

(συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 70)

γέλια.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐπίσης ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία διασχίζει καὶ εὐφραίνει ὁ ποταμὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως καὶ τὴν Καινὴ Πόλη Ἱερουσαλήμ (Ἄποκ. 22,1). Ἡ Ἐκκλησία μας ζεῖ καὶ ὑπάρχει χάρις στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, πού τὴν ζωογονεῖ καὶ τὴν συντηρεῖ...

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ **Κῆπος τοῦ Θεοῦ**. Οἱ χριστιανοὶ ζοῦμε μέσα στὴν ὁμορφιά τῶν χρωμάτων καὶ τὴν εὐωδία τῶν ἀρωμάτων του. Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὰ καὶ τρυφερά αὐτὰ πού διαβάζομε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, καὶ συγκεκριμένα στό βιβλίον Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων (4,12-15), κατὰ ἀπόδοση **τοῦ Γ. Σεφέρη**:

*«Κλειστό μου περιβόλι, ἀδελφή μου νύφη,
Κλειστό μου περιβόλι, πηγὴ σφραγισμένη.
Στ' ἀυλάκια σου παράδεισος ἀπὸ ροδιές*

*μέ τέλειους καρπούς,
νάρδος καὶ κρόκος,
μοσκοκάλαμο καὶ κανέλλα,
μ' ὄλα τὰ ξύλα τῶν ἀρωμάτων,
σμύρνα καὶ ἀλόη
καὶ ὄλα τὰ πρῶτα μῦρα.*

*Πηγὴ τοῦ κήπου, πηγὰδι ζωντανό νερό
πού ἔρχεται ἀπὸ τὸν Λίβανο».*

Ἄς χαροῦμε τὸ καλοκαίρι κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἁγίων μας καὶ μάλιστα στὴν ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας μας, πού εἶναι ἡ Κιβωτὸς καὶ ταμιοῦχος τῆς Θείας χάριτος. Τὸ καλοκαίρι, καὶ σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι, μᾶς δίνει πολλὲς εὐκαιρίες. Ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἔχει μεριμνήσει γιὰ τὰ παιδιὰ Του. Λέτε νὰ μείνομε ἀδιάφοροι; Μὴ γένοιτο.

Ἡ ἀγιότητα εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἰσορροπία, ἡ πραγματικὴ ὑγεία, ἡ οὐσιαστικὴ σχέση μετὸν Θεοῦ. Ἡ ὑπακοὴ στὴν ἐντολὴ του νὰ γίνουμε ἅγιοι ὅπως εἶναι Αὐτός. Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ἀγιασμός μας.

Ἀγιότητα σημαίνει ν' ἀκολουθεῖς τὸν Χριστὸ καὶ στὴ Γεσθημανῆ καὶ στὸν Γολγοθᾶ. Ἡ ἀγιότητα δὲν μεταδίδεται, δὲν κερδίζεται μετὰ μόνον ἀναγνώσεις βιβλίων καὶ μακρῶν συζητήσεων στὰ σαλόνια. Καλεῖται κανεὶς νὰ δώσει αἷμα, γιὰ νὰ λάβει πνεῦμα. Νὰ παλέψει ἐπίμονα καὶ ὑπομονετικὰ γιὰ νὰ νικήσει τὸ ἄγριο θηρίο τῆς πολυκέφαλης ὑπερηφάνειας. Ὁ ἅγιος νικᾷ τὴ φιλαυτία, τὴ φιλοσαρκία, τὴ φιλοδοξία καὶ τὴ φιλοχρηματία μετὰ τὴ φιλοθεΐα, τὴ φιλανθρωπία, τὴ φιλαδελφία, τὴ φιλοτεκνία καὶ τὴ φιλάρετη ζωὴ.

Οἱ ἅγιοι, κατὰ τὸν μακαριστὸ Γέροντα Ἰουστίνου Πόποβιτς, εἶναι τὸ πραγματοποιημένο ἀνὰ τοὺς αἰῶνες εὐαγγέλιο, ὁ ἐπεκτεινόμενος Χριστός. Μᾶς ἀπέδειξαν ἔμπρακτα πὼς οἱ εὐαγγελικὲς ἀρετὲς εἶναι πραγματοποιήσιμες. Πολλοὶ προσκυνητὲς σήμερα τοῦ Ἁγίου Ὁρους ζητοῦν μεγάλους ἀγίους, γιὰ νὰ λύσουν τὰ προβλήματά τους. Τοὺς ἀγίους, δηλαδὴ καὶ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν ἐκκλησίαν τοὺς ἔχουμε καὶ τοὺς θέλουμε ἀπὸ καθαρὸ συμφέρον, γιὰ νὰ περνᾶμε ἀνενόητα, καλά. Ὑπάρχει μία μαγικὴ ἀντίληψη γιὰ τὴν ἀγιότητα, τὰ ἱερά μυστήρια καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴ θρησκευοποίηση τῆς Ὁρθοδοξίας. Οἱ ἅγιοι, μᾶς ἔλεγε ὁ Γέροντας Παΐσιος, θ' ἀγαποῦν τὸν Χριστὸ ἀκόμη καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ παράδεισος!...

Ἡ ἀληθινὴ ἀγιότητα, γιατί δυστυχῶς ὑπάρχει καὶ ἡ ψευδοαγιότητα, δὲν εἶναι μετὰ τοὺς δυνατοὺς προβολεῖς, τὰ μεγάφωνα, τὰ φῶτα, τὸν κρότο, τοὺς κράχτες καὶ τὴν προβολή. Ὑπάρχει κρυμμένη καὶ στὸν Ἄθωνα καὶ στὴν πόλη καὶ στὸ χωριό. Θάλλει στὴ μυστικότητα, τὴν ταπεινότητα καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ τίμιου, τοῦ εἰλικρινοῦς, πού ὑπομένει ἀσθένεια, ἀπόρριψη, ἀποτυχία, πένθος, κατηγορία, εἰρωνεία καὶ λοιπά. Ἡ ἀγιότητα μπορεῖ ν' ἀποτελεῖ μειοψηφία κι ἐξαίρεση, ὅμως ὑπάρχει. Αὐτὸ εἶναι πολὺ σημαντικό καὶ ἀποτελεῖ μεγάλη ἐλπίδα.

Πηγή: www.makthes.gr

Ἡ Νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων

(Τοῦ Αἰδεσ. Πρωτοπρ. Πολυκ. Γρ. Τύμπα)

Διανύουμε ἤδη τὴν περίοδο τῆς νηστείας τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων. Πολλοὶ ἴσως ἀγνοοῦν τὴ νηστεία αὐτή. Εἶναι ἀκαθορίστου χρονικῆς διάρκειας, ἐπειδὴ ἡ ἐναρξὴ τῆς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν κινήτὴ ἐορτὴ τοῦ Πάσχα. Ἀρχίζει ἀπὸ τὴ Δευτέρα μετὰ τὴν Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων καὶ λήγει στὶς 28 Ἰουνίου, τὴν παραμονὴ δηλ. τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Εἶναι δυνατὸν νὰ διαρκέσει ἀπὸ ἓνα μῆνα μέχρι καθόλου, ὅταν τὸ Πάσχα πέσει 5 Μαΐου. Γιὰ τὴ νηστεία αὐτὴ κάνουν λόγο ὁ Μ. Ἀθανάσιος καὶ οἱ Ἀποστολικὲς Διαταγές, δηλ. εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὸν 4ο αἰῶνα. Ἀρχικὰ βέβαια ἦταν ἐπταήμερη καὶ ὑπῆρχε πρὶν καθιερωθεῖ ἡ ἐορτὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Συνδεόταν δὲ μετὰ τὴν ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐπειδὴ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν οἱ Ἀπόστολοι «νηστεύσαντες καὶ προσευξάμενοι» (Πράξ. ιγ' 3) ἄρχισαν τὸ κυριακάτικόν τους ἔργο. Ὅταν καθιερώθηκε ἡ ἐορτὴ τῶν Ἀποστόλων, ἡ νηστεία παρατάθηκε μέχρι τὴν 28 Ἰουνίου. Καὶ σ' αὐτὴ τὴ νηστεία καταλύεται ψάρι. Ἐπίσης καταλύεται καὶ στὴν ἐορτὴ τοῦ Γενεσίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου (24 Ἰουνίου), ὅποιαδήποτε μέρα καὶ ἂν πέσει. Ἄν ἡ ἐορτὴ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου πέσει ἡμέρα Τετάρτη ἢ Παρασκευὴ καταλύεται μόνον ψάρι, ὄχι κρέας. Τὴν παραμονὴ τῆς ἐορτῆς εἶναι αὐστηρὴ νηστεία, ἐκτὸς ἐὰν εἶναι Σάββατο ἢ Κυριακὴ.

Οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ τιμοῦμε γενικὰ ὅλες τὶς νηστείες, διότι ὠφελούμεθα ψυχικά. Ἡ νηστεία εἶναι ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλους, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχουν λόγοι ὑγείας. Ὁ ἅγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ὑπογραμμίζει σχετικὰ ὅτι οἱ τρεῖς κυριώτερες νηστείες τῆς Ἐκκλησίας μας ἐθεσμοθετήθηκαν εἰς τύπον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Καὶ συγκεκριμένα ἡ νηστεία τῶν Χριστουγέννων εἰς τύπον τοῦ Πατρὸς, ἡ Μ. Τεσσαρακοστή εἰς τύπον τοῦ Υἱοῦ καὶ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων εἰς τύπον τοῦ Ἁγ. Πνεύματος.

Ἀρχαιότερες νηστείες εἶναι ἐκείνῃ τῆς Τετάρτης καὶ τῆς Παρασκευῆς, τῶν ὁποίων ἡ ἱστορικότητα καὶ ἡ ἐφαρμογὴ φθάνει μέχρι τὴν ἀποστολικὴ ἐποχὴ. Καθιερώθηκε δὲ, ἡ μὲν Τετάρτη, σὲ ἀνάμνηση τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἰουδαίων πού μεθόδευσε τὴν προδοσίαν καὶ τὴ σύλληψη τοῦ Κυρίου, ἡ δὲ Παρασκευὴ, ἐπειδὴ κατ' αὐτὴν σταυρώθηκε καὶ ἔπαθε ἕως τοῦ Σταυροῦ ὁ Κύριος.

Ἔτσι οἱ Χριστιανοὶ ἐνήστευαν διαφορετικὲς ἡμέρες ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, πού εἶχαν ὡς ἡμέρες νηστείας τὴ Δευτέρα καὶ τὴν Πέμπτη.

Ἡ νηστεία τῶν δύο αὐτῶν ἡμερῶν (Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ) εἶναι γιὰ ὅλο τὸ χρόνο. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν προσέχουμε καὶ νὰ τὴν ἐφαρμόζουμε, διότι εἶναι καὶ σχετικὰ εὐκόλη.

Ἐν τούτοις καὶ σ' αὐτὲς γίνεται κατάλυση οἴνου καὶ ἐλαίου ὀρισμένους ἐορτὰς Ἁγίων πού εἶναι ἐπίσημες.

Ἡ νηστεία εἶναι ἄριστο μέσον πρὸς κατάκτηση τῶν ἀρετῶν καὶ συντελεῖ στὴ σωτηρία μας.

(Ἡ ΕΡΕΥΝΑ 21 Ἰουνίου 2009,
ἀρ. φύλλου 15232, σελίδα 30)

Στά χνάρια τῶν Ἁγίων

Εορτάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας τὰ πλήθη τῶν ἁγίων, ἐπωνύμων καὶ ἀνωνύμων, φανερῶν καὶ ἀφανῶν, γνωστῶν καὶ ἀγνωστων. Ἐορτάζει, κυρίως, ὄλους ἐκείνους, τῶν ὁποίων δὲν γνωρίζουμε τὰ ὀνόματα, πού δὲν τοὺς ἔχουμε ἀφιερῶσει μία ιδιαίτερη γιορτή, πού δὲν συμπεριλαμβάνονται στὰ Συναξάρια τῆς καθημερινῆς λατρευτικῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως. Εἶναι ἐκεῖνοι πού δὲν τοὺς γνωρίζει ὁ κόσμος, δὲν τοὺς τιμᾷ ὁ κόσμος καὶ πολλές φορές, ὅταν βρισκότανε σὲ τούτη τὴ ζωὴ, τοὺς περιφρονοῦσε καὶ τοὺς περνοῦσε γιὰ τρελοὺς καὶ παλαβοὺς, ἀφοῦ δὲν διεκδικοῦσαν τὸ δίκιο τους, δὲν ζούσανε μία κοσμικὴ ζωὴ ὅπως οἱ ἄλλοι, δὲν μαζεύανε ὑλικά ἀγαθὰ μὰ ἀκόμη κι αὐτὰ τὰ λιγοστὰ πού εἶχανε τὰ σκορποῦσανε, γιὰ νὰ ἐπουλώσουνε τίς πληγές τῶν ἄλλων.

Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ.
Εὐαγγέλου Παχυγιαννάκη,
Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου
Ἱ.Μ. Πέτρας & Χερρονήσου

Οἱ Ἅγιοι Πάντες προερχότανε ἀπὸ ὅλες τίς ἡλικίες καὶ ἀπὸ ὅλες τίς κοινωνικὲς τάξεις. Τέτοιοι ἅγιοι, ἀφανεῖς καὶ ἀσήμαντοι, ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερα νὰ ζοῦν δίπλα μας, κοντὰ μας, στὴ γειτονιά μας, μὲ τοὺς ὁποίους συναντόμαστε στὸ δρόμο ἢ συναλασσόμαστε στὶς διάφορες δουλειές καὶ ὑπηρεσίες, μὰ δὲν ἐντυπωσιάζουν, δὲν τὸ ξέρουν οὔτε κι οἱ ἴδιοι, γιατί ἡ ἀγιότητα εἶναι πάντα διακριτικὴ καὶ σιωπηλὴ καὶ δὲν κραυγάζει.

Νέοι καὶ ὄριμοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἀριστοκράτες καὶ ἄσημοι ἀποτελοῦν τὴν παράταξη τῶν ἀφανῶν ἁγίων. Ἡ ἀγιότητα δὲν εἶναι προνόμιο μίας τάξεως μόνον. Δὲν εἶναι προνόμιο τῶν μορφωμένων ἢ τῶν ὀλιγογράμματος, οὔτε τῶν κληρικῶν καὶ τῶν μοναχῶν, ὅποιασδήποτε τάξεως καὶ βαθμοῦ. Οἱ σήμερα ἐορταζόμενοι Ἅγιοι αὐτὸ μᾶς ὑπεθυμίζουν καὶ αὐτὸ μᾶς διδάσκουν. Πῶς ὅλοι μας μπορούμε νὰ βαδίσουμε τὸν δρόμο τῆς πίστεως, πού ὀδηγεῖ στὴν ἀγιότητα καὶ ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀσκήσεως,

πού τὸν βαδίζει κανεὶς μὲ εὐκολία, ὅταν εἶναι ὀπλισμένος μὲ πίστη στὸν Θεὸ καὶ ἐλπίδα στὸ ἄπειρον ἔλεός Του.

Δὲν πρέπει, ἐπίσης, νὰ λησμονᾶμε, ὅτι μέσα στὸ μυροβόλο περιβόλι τῆς ἀγιότητος ὑπάρχουν εὐώδη ἄνθη ἀπ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα: καὶ ράφτες καὶ σιδεράδες, ζωγράφοι καὶ θεατρίνοι, χτίστες καὶ χαμάληδες, ἀλλὰ καὶ λήσταρχοι, κλέφτες καὶ φονιάδες, πόρνοι καὶ μοιχοί. Ἐπομένως οἱ ἅγιοι, δὲν γεννήθηκαν ἅγιοι, ἔγιναν Ἅγιοι, ἀφοῦ πέρασαν πρῶτα ἀπὸ τὸ καμίνι τῆς μετανοίας καὶ τῆς δοκιμασίας τοῦ μαρτυρίου τῆς συνειδήσεως. Καὶ εἶναι ἀλήθεια, ὅτι αὐτὸς ὁ δρόμος εἶναι δύσκολος καὶ δύσβατος. Ἀλλὰ, ἐπίσης, δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγει τὸ γεγονός, ὅτι: ἂν ὁ δρόμος, πού ὀδηγεῖ στὴν ἀγιότητα, γενικά, δὲν εἶναι εὐκολος, ὁ δρόμος τῆς ἀφανοῦς ἀρετῆς εἶναι δυσκολότερος. Ὅταν οἱ γύρω σου σὲ ἐπαινοῦν, ἀκόμη καὶ γιὰ πράγματα ἀνάξια λόγου, καὶ σὲ λιβανίζουν, καθὼς τό λέμε, τότε εἶναι δύσκολο νὰ ἀπορρίψεις τοὺς ἐπαίνους. Μόνον ὅταν συνεχῶς ἀσχεῖσαι «στὴ φυλακὴ τῶν αἰσθήσεων» καὶ κλείσεις τὰ αὐτιά σου στοὺς ἐπαίνους τῶν κολάκων, ὅταν περάσεις τὴ ζωὴ σου στὴν ἀφάνεια, ἀκόμη καὶ στὴν εἰρωνεία καὶ τὸν παραμερισμὸ, τότε ἀνήκεις ἀληθινὰ στὴν παράταξη τῶν ἀνωνύμων ἁγίων.

Ἡ κρυφὴ ἀρετὴ εἶναι ἡ πιὸ ἥρωικὴ ἀρετὴ. Πόσοι καὶ πόσοι ἀφανεῖς ἅγιοι δὲν ζοῦνε καὶ στὶς ἡμέρες μας! Ὑπάρχουν εὐλογημένες γιὰγιάδες, πού θυσιάζουν τὴ ζωὴ τους χάρι τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἐγγονιῶν τους, κλεισμένες μέσα στοὺς τέσσερις τοίχους καὶ λένε τὴν «εὐχή»! Ὑπάρχουν πολύτεκνες μητέρες, ἔστω καὶ λίγες, πού ἀναλίσκονται στὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν τους, στηρίζοντας μὲ ἥρωισμό καὶ θυσίες τὴν ὀλοένα φθίνουσα πορεία τῆς ἐθνικῆς μας ὑπόστασης. Ὑπάρχουν νέοι καὶ νέες, πού μέσα στὸ καμίνι τῆς διαφθορᾶς τῆς σύγχρονης ἐξαθλίωσης, κρατοῦνε δροσερὴ τὴν ἀγιότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ κορμιοῦ τους. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού προτιμοῦν νὰ ὑποφέρουν στὴν ἐντιμὴ φτώχεια, παρὰ νὰ ἀπολαμβάνουν τὸν παράνομο καὶ ἀνέντιμο πλουτισμὸ. Ὑπάρχει καὶ σήμερα νέφος ἁγίων καὶ μαρτύρων. Ἐκείνων πού ὑποφέρουν μὰ δὲν παραπονοιοῦνται, ἐκείνων πού συκοφαντοῦνται, ἐκείνων πού διώκονται, ἐκείνων πού παραμερίζονται, γιὰ νὰ δεῖξουνε τὸ μπόι τους κάποιοι ἄλλοι νάνοι τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ πνεύματος, μὰ δὲν μιλοῦνε. Βαστάζουν σιωπηλὰ τὸ σταυρό τους καὶ ἀκολουθοῦν τὴν μεγάλη πορεία τῶν σταυρωμένων ἁγίων, πού ἀνεβαίνουν τὸν Γολγοθᾶ τῆς ἀγιότητος. Καὶ αὐτοὺς τοὺς σιωπηλοὺς καὶ ἀφανεῖς ἁγίους γιορτάζουμε σήμερα.

Οἱ Ἑλληνες στὴ διασπορά (Μία γενικὴ ἐπισκόπηση)

Οἱ Ἕλληνες ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων εἶχαν «μέσα στὸ αἷμα τους», ὅπως συνηθίζεται νὰ λέγεται, τὰ ταξίδια καὶ τὶς μετοικίσεις. Ἔτσι τοὺς βρίσκουμε νὰ ταξιδεύουν (συνήθως μὲ πλοῖα) καὶ νὰ ἐμπορεύονται, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ νὰ κατοικοῦν γιὰ μεγάλα χρονικά διαστήματα, κάποτε καὶ μόνιμα, σὲ διάφορες γωνιὲς τῆς γῆς.

Στὴ νεώτερη ἐποχὴ, ξεκινώντας ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰ., ἄρχισαν νὰ μεταναστεύουν, κυρίως γιὰ οἰκονομικούς λόγους, καὶ νὰ μονιμοποιοῦνται σὲ κάποια συγκεκριμένα γεωγραφικὰ σημεῖα τοῦ πλανήτη μας, τὰ ὁποῖα ἦταν περισσότερο ἀνεπτυγμένα ἀπὸ τὴν Πατρίδα μας.

Τὸ σύνθημα στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἦταν κατ' ἀρχὰς νὰ συναχθοῦν οἱ ἀπόδημοι καὶ νὰ δημιουργήσουν μία ὀργανωμένη ὁμάδα, ἴσως ἓνα σύλλογο, μέσῳ τοῦ ὁποῖου διεκδικοῦσαν κάποια δικαιώματα ἀπὸ τὶς τοπικὲς διοικητικὲς ἀρχές. Ἔτσι, κατάφεραν νὰ ἀποκτήσουν περιουσίες, κτίρια καὶ οἰκόπεδα, πάνω στὰ ὁποῖα ἔκτιζαν Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα.

Μὲ τὶς εὐλογίες τῆς Ἐκκλησίας συστήνονταν Ἐκκλησιαστικὲς Κοινότητες καὶ διορίζονταν οἱ πρῶτοι ἱερεῖς καὶ δάσκαλοι. Ἐὰν ἡ Κοινότητα ὀργανωνόταν στὴν Εὐρώπη, τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία θὰ ἦταν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίᾳ τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐὰν δὲ ἱδρύνονταν στὴν Ἀφρική, ἦταν ὑπὸ τὴν πνευματικὴ κηδεμονία τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας.

Οἱ μικρὲς καὶ ἀπομονωμένες Κοινότητες ἄρχισαν σιγά - σιγὰ νὰ ὀργανώνονται καλύτερα καὶ νὰ ὁμαδοποιοῦνται σὲ τοπικὲς Ἐπισκοπὲς καὶ Μητροπόλεις. Ἡ διαμόρφωση τοῦ Ἀπόδημου Ἑλληνισμοῦ, ἐκ τῶν πραγμάτων, φαίνεται πὼς εἶναι - ἀκόμα καὶ σήμερα - σὲ διαρκὴ ἐξέλιξη. Οἱ μετανάστες προέρχονται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ ὀνομαζόμενου μητροπολιτικοῦ Ἑλληνισμοῦ (Ἑλλάδα, Κύπρος, Μικρὰ Ἀσία) καὶ φέρουν μαζί τους ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἰδιαιτέρως στοιχεῖα πού τοὺς χαρακτηρίζουν. Στὶς χώρες ὑποδοχῆς πού ἐντάχθηκαν λειτουργοῦν ὡς ἐκπρόσωποι καὶ πρεσβευτὲς τῆς ἀγαπημένης Πατρίδας μας, δείχνοντας μὲ τὴ ζωὴ, τὸ παράδειγμά τους, τὰ λόγια, τὶς πράξεις τους, τὶς γιορτὲς καὶ τὰ ποικίλα ἔθιμά τους τί εἶναι ἀκριβῶς καὶ τί σημαίνει νὰ εἶναι κανεὶς Ἕλληνας καὶ Ὁρθόδοξος Χριστιανός.

Στὴν Πατρίδα ὁ περισσότερος κόσμος δὲν ψάλλει τὸν ἐθνικὸ μας ὕμνο, παρὰ μόνο στὶς ἐθνικὲς ἐορτές. Στὴ διασπορὰ οἱ ἀπόδημοι ψάλλουν τακτικά, σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τους τὸν ἐθνικὸ μας ὕμνο. Πολλοὶ τὸν σιγοψιθυρίζουν καθημερινά, ἢ τὸν σφυρίζουν στὶς ἐργασίες καὶ στὰ σπίτια τους.

Οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τῶν ἀποδημῶν πολλὲς φορὲς βάφονται στὰ γνωστὰ ἑλληνικὰ χρώματα, γαλάζιο ἢ μπλέ. Ἐπίσης στὰ παράθυρα πού βλέπουν πρὸς τὸ δρόμο τοποθετοῦν караβάκια,

**Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ.
Ἀναστασίου Δ. Σαλαπάτα
Ἱερατ. Προϊσταμένου
Ἱ.Ν. Ἀγ. Παντελεήμονος Harrow
καὶ περιχώρων**

*Οἱ πόρτες καὶ τὰ παρά-
θυρα τῶν ἀποδήμων πολλές
φορὲς βάζονται στὰ γνωστὰ
ἐλληνικὰ χρώματα, γαλάζιο ἢ
μπλέ. Ἐπίσης στὰ παράθυρα
πὸ βλέπουν πρὸς τὸ δρόμο το-
ποθετοῦν καρβάνια, εἰκόνες,
βότσαλα ἀπὸ τὶς θάλασσές μας
καὶ ἄλλα μικρὰ ἀντικείμενα
πὸ λειτουργοῦν ὡς μία ἔμεση
διαφήμιση τοῦ πολυαγαπημέ-
νου, ἕως καὶ «λατρεμένου»,
τόπου τῆς καταγωγῆς τους.*

εἰκόνες, βότσαλα ἀπὸ τὶς θάλασσές μας καὶ ἄλλα μικρὰ ἀντικείμενα πὸ λειτουργοῦν ὡς μία ἔμεση διαφήμιση τοῦ πολυαγαπημένου, ἕως καὶ «λατρεμένου», τόπου τῆς καταγωγῆς τους.

Ἄξιζει νὰ ἀναφέρουμε ὅτι στὴ διασπορὰ ζοῦν μέχρι σήμερα ἀπόγονοι μεγάλων καὶ σπουδαίων ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν, ὅπως τῶν βυζαντινῶν Παλαιολόγων καὶ Λασκαρέων, ἀλλὰ καὶ ἄλλων κατοπινῶν, ὅπως τῶν Μαυροκορδάτων, τῶν ὁποίων ὁ τελευταῖος ἐν ζωῇ ἀπόγονος ζεῖ στὴν Οὐαλία (Δυτ. Βρετανία) καὶ εἶναι σήμερα Ἄγγλικανὸς Ἱερέας.

Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγάλα κοινωνικὰ προβλήματα πὸ ἀντιμετωπίζει σήμερα ὁ ἀπόδημος Ἑλληνισμὸς εἶναι ἡ ἀφομοίωσή του ἀπὸ τὶς κοινωνίες ὅπου ζοῦν. Ἡ ἀφομοίωση εἶναι μία ταχύτατη διαδικασία, ἡ ὁποία ἐπιταχύνεται ἀκόμη περισσότερο μὲ τοὺς μικτοὺς γάμους, οἱ ὁποῖοι φαίνεται πὸς εἶναι πολλοί. Ἔτσι ἀρχίζει σταδιακὰ νὰ δημιουργεῖται στὴ διασπορὰ μία ἄλλη κατηγορία Ἑλλήνων, ἡ ὁποία δὲν εἶναι 100% Ἑλληνες, ἀλλὰ μόνον κατὰ ἕνα ποσοστὸ, πὸ στὴν καλύτερη περίπτωση εἶναι 50%, ἐνῶ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ λιγότερο. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἡ ἐλληνικὴ αὐτοσυνειδησία, ἰδίαιτερα στὶς νέες γενεές, πὸ γεννοῦνται καὶ ἀνατρέφονται στὴν ξένη, περνοῦν σίγουρα μία κρίση.

Ὅπωςδήποτε ὅμως θὰ πρέπει νὰ ἀναφέρουμε, καὶ μάλιστα μὲ ἔμφαση, καὶ νὰ ἐκφράσουμε καὶ τὸν εἰλικρινή θαυμασμὸ μας γιὰ τὸ γεγονός ὅτι οἱ ἀπόδημοι φροντίζουν πολὺ νὰ κρατήσουν - ὅσο μποροῦν πιὸ διακριτὰ - τὰ ἐθνικὰ καὶ θρησκευτικὰ τους χαρακτηριστικὰ. Οἱ Ἐκκλησίες καὶ οἱ Κοινότητες μας ἀκμάζουν, τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα (ἔστω κι ἂν λειτουργοῦν λίγες μόνο ὥρες τὴν ἐβδομάδα), εἶναι γεμάτα ἀπὸ ζωντὰ ἐλληνόπουλα, τὰ ὁποῖα σπεύδουν νὰ διδαχθοῦν τὴ μητρικὴ τους γλῶσσα, ὅπως ἐπίσης καὶ ἐλληνικὴ μουσικὴ καὶ χοροὺς, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πατριδογνωστικὰ στοιχεῖα, ἰδίως ἐλληνικὴ ἱστορία, μυθολογία, γεωγραφία καὶ θρησκευτικὰ.

Ὁ Ἑλληνισμὸς εἶναι οἰκουμενικός. Ἔτσι ἦταν πάντα. Δὲν κλείνεται σὲ ὄρια καὶ δὲν περιορίζεται σὲ καλούπια. Εἶναι ἕνας ζωντανότατος ὀργανισμὸς, ὁ ὁποῖος ἀναπτύσσεται καὶ ἐπεκτείνεται συνεχῶς καὶ ἔτσι θὰ κάνει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τò σχιζμένο φόρεμα διορθώνεται, μὰ τὰ σκληρὰ λόγια συντρίβουν τὴν καρδιά τοῦ παιδιοῦ.

ΛΟΓΓ ΦΕΛΛΩ

Ὁ τσακωμὸς τῶν γονέων μὲ τὰ παιδιά δὲν εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ βρεθεῖ ἡ λύση τοῦ προβλήματος, ἀλλὰ ἡ γνώση τῆς αἰτίας ὁδηγεῖ στὴ λύση.

ΧΟΥΑΤ

Τὸ γέλιο τῆς μαμᾶς βρίσκει ἀνταπόκριση στὸ μικρὸ τῆς. Μία μορφή ἀνταλλαγῆς παλιὰ ὅσο καὶ ὁ κόσμος.

Μ. ΡΙΤΣΑΡΝΤΣ

Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη πρὸς τὸ παιδί θὰ μᾶς ὑποδειξοῦ τὸν τρόπο νὰ τὰ βοηθήσουμε μὲ ἡρεμία καὶ στοργή, νὰ γίνουν εὐχαριστημένοι καὶ ἰσορροπημένοι ἄνθρωποι.

Τ. ΝΙΚΟΛΑ

Ὁ μεγαλύτερος στόχος σὲ ἓνα κόσμο ποὺ ἀλλάζει ἀστραπιαῖα θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ προετοιμασία τῶν παιδιῶν στὴν ἀλλαγὴ.

ΣΙΜΟΥΡ ΠΕ ΠΕΡΤ

Κανένας δὲ μπορεῖ νὰ γνωρίσει τὸ νόημα τῆς ζωῆς, τὸ νόημα τοῦ κόσμου, ὥσπου ν' ἀποκτήσει ἓνα παιδί καὶ νὰ τὸ ἀγαπήσει καὶ τότε ὅλος ὁ κόσμος ἀλλάζει. Τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι πιά αὐτὸ ποὺ ἦταν πρὶν. ΛΑΦΚΑ-ΔΙΟΥ ΧΕΡΝ

Δὲν ὑπάρχουν κακὰ παιδιά. Ὑπάρχουν μόνο κακοὶ γονεῖς. Καὶ εἶναι κακοὶ οἱ γονεῖς ποὺ θεωροῦν τὰ παιδιά τοὺς κακὰ.

Τ. ΝΙΚΟΛΑ

Ἡ ποιότητα τῆς σχέσης ἑνὸς παιδιοῦ μὲ τοὺς γονεῖς του, φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ τὸν σημαντικότερο παράγοντα ποὺ καθορίζει τὸ πῶς αὐτὸ τὸ ἄτομο θὰ ἀντιδράσει στὸν κόσμο.

ΤΖΩΝ ΝΙΚΟΛΑΣΟΝ

Μὴ δείχνεις ποτὲ στὰ παιδιά σου ἓνα αὐστηρὸ πρόσωπο. Ἡ γλύκα σου κερδίζει τὴν ἀγάπη τους. Ἄν κάνουν κάποιο λάθος μάθε τα νὰ τὸ διορθώνουν μὲ τὴ βοήθεια τῆς στοργικῆς τους μητέρας.

ΦΩΚΥΛΙΔΗΣ

Ἡ παιδικὴ ἡλικία ἔχει τὸν ἰδιαίτερο τρόπο τῆς νὰ βλέπει, νὰ σκέπτεται, νὰ αισθάνεται, ποὺ τῆς εἶναι δικῆς τῆς. Τίποτε δὲν εἶναι λιγότερο συνετὸ ἀπὸ τὸ νὰ θέλουμε νὰ τὸν ἀντικαταστήσουμε μὲ τοὺς δικούς μας τρόπους.

Ζ. Ζ. ΡΟΥΣΣΩ

Τὰ παιδιά δὲν πρέπει νὰ τὰ φορτώνεις μὲ ἓνα κάρο πληροφορίες, ἀλλὰ νὰ τὰ ἐνθαρρύνεις πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς δράσης, νὰ τοὺς δίνεις τόσες πληροφορίες, ὅσες τοὺς χρειάζονται γιὰ νὰ δημιουργοῦν ἀπὸ μόνα τους.

ΣΙΜΟΥΡ ΠΕΪΠΕΡΤ

Ἄν ἡ καθημερινότητά σου εἶναι φτωχὴ, μὴ τὴν καταφρονήσεις. Κατηγόρησε τὸν ἑαυτὸ σου ποὺ δὲν εἶναι ἀρκετὰ ποιητῆς, ὥστε νὰ μπορέσει νὰ δεῖ τὰ πλούτη τῆς.

Ρ. Ν. ΡΙΑΚΕ

Οἱ σωστοὶ γονεῖς δίνουν στὸ παιδιά τους ρίζες καὶ φτερά. Ρίζες γιὰ νὰ ξέρουν ποῦ βρίσκεται τὸ σπίτι τους. Φτερά γιὰ νὰ πετάξουν μακριά.

Τ. ΣΟΛΚ

Ἀπὸ τὴν ἴστοσελίδα «www.pigizois.gr»

«Αὐτὰ τὰ δέντρα δὲ βολεύονται μὲ λιγότερο οὐρανὸ»

Ρωμοσύνη Γ. Ρίτσου

Φέτος συμπληρώθηκαν 100 χρόνια ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ ποιητῆ Γ. Ρίτσου (Μονεμβασιά 1/14 Μαΐου 1909) καὶ πλῆθος εἶναι οἱ ἀναφορὲς καὶ τὰ ἀφιερῶματα πού γίνονται σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα πρὸς τιμὴν του.

Μὲ τὸ σύντομο αὐτὸ σημεῖωμα ἐπιδιώκουμε νὰ κάνουμε μιά ἀπλὴ ἀναφορὰ σ' ἓνα ποιητὴ γνωστὸ καὶ ἀγνωστο συνάμα. Γνωστὸ, γιατί στίχοι του ἔχουν μελοποιηθεῖ ἀπὸ σπουδαίους καλλιτέχνες, ὅπως ὁ Θεοδωράκης, ὁ Λεοντῆς, ὁ Μικρούτσικος καὶ ἄλλοι.

Ἄγνωστο, γιατί ὁ Ρίτσος ἦταν πολυγραφότατος καὶ τὸ ἔργο του εἶναι ὀγκῶδες.

Τῆς κ. Ἀργυρῶς Δελῆ
Φιλολόγου

Γράφει ὁ Κ. Μπαλάσκας:

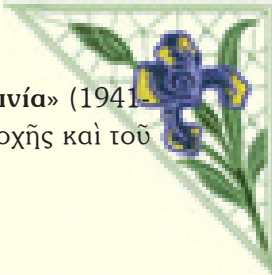
«Ὁ Ρίτσος ἦταν μιά σπάνια περίπτωση ὀλοκληρωμένου καλλιτέχνη, «ποιητῆ», μὲ ὅλη τὴ σημασία τοῦ ὄρου. Γράφει ποίηση ἀλλὰ καὶ πεζογραφία, παίζει πιάνο καὶ ἡ ἴδια ἡ ποίησή του ἀναδύει μιά μουσικότητα, ζωγραφίζει ὄμορφα, διετέλεσε ἠθοποιός, (χορευτῆς σὲ ἐπιθεώρηση), ἀπαγγέλει μὲ τρόπο μοναδικό, γράφει μ' ἓνα ἔξοχο βυζαντινίζοντα γραφικὸ χαρακτήρα, εἶναι πολὺ ὠραῖος στὴ μορφή καὶ στὸ παράσημα, ξέρεي νὰ ζεῖ καὶ νὰ γεύεται ὅλες τὶς στιγμὲς τῆς ζωῆς».

Τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ του ἄντεξε πολλὰς ταλαιπωρίες καὶ πολὺ πόνο, οἰκογενειακὸ καὶ ἔθνικὸ: τὸν οἰκονομικὸ ξεπεσμό τῆς ἀριστοκρατικῆς οἰκογένειάς του, τὸ θάνατο μέσα σ' ἓνα χρόνο (1921) τῆς μητέρας του καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του ἀπὸ φυματίωση, τὴν ψυχικὴ νόσο τοῦ πατέρα του καὶ τῆς ἀδελφῆς του, τὴν προσωπικὴ του πάλῃ μὲ τὴν φυματίωση. Προσβάλλεται ἀπὸ τὴ νόσο τὸ 1926 καὶ νοσηλεύεται στὸ «Σωτηρία» καὶ σὲ σανατόρια στὰ Χανιά καὶ στὴν Πάρνηθα.

Συγχρόνως ἐξορίζεται γιὰ τὶς ἀριστερές του πεποιθήσεις καὶ γνωρίζει ἀρκετοὺς τόπους ἐξορίας (Λῆμνος, Μακρόνησος, Ἄϊ - Στράτης (1948-1952), Γυάρος, Λέρος (1967) ἢ βρίσκεται σὲ κατ' οἶκον περιορισμὸ (Σάμος 1968-1970). Εἶναι ν' ἀπορεῖ κανεὶς πὼς ἐπιβίωσε κάτω ἀπὸ τέτοιες συνθήκες.

Ἀσφαλῶς καὶ τὸ ἔργο του, πού ἐκτείνεται ἀπὸ τὸ 1926 μέχρι καὶ τὸ θάνατό του (1990), χαρακτηρίζεται ἀπὸ διαφορετικὰ στοιχεῖα σὲ κάθε περίοδο, ἀλλὰ μπορούμε συνοψίζοντας νὰ ποῦμε ὅτι ὁ Ρίτσος ἦταν συγχρόνως ὀραματιστῆς καὶ ἄνθρωπος κοινωνικῆς δράσης, ρεαλιστῆς καὶ ὑπερρεαλιστῆς, μαρξιστῆς, πού ποτέ δὲν ἔπαψε νὰ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του χριστιανὸ ὀρθόδοξο, ἰδεολόγος, ἀλλὰ καὶ ρομαντικὸς, λυρικός καὶ συμβολιστῆς.

Οἱ μνῆμες, ἀτομικὲς καὶ ἔθνικες, τὰ βιώματα, ἡ ζωντανὴ ἐπαφὴ μὲ τὸ θάνατο, ἡ μοναξιά, ἡ σιωπὴ ἀλλὰ καὶ ἡ αισιοδοξία, ἡ ἐλπίδα, ἡ ἀγωνιστικότητα, εἶναι μερικὰ ἀπὸ τὰ θέματα πού βλέπουμε νὰ ἐπαναλαμβάνονται σιὸς στίχους του. Εἶναι ἐκπληκτικὸ πὼς ρέει ὁ λόγος του, πόσες εἰκόνες ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ, πόσα οἰκεῖα θέματα, καθημερινὰ ἀντικείμενα, αἰσθήσεις καὶ συγκινήσεις περικλείουν οἱ στίχοι του. Πρόκειται γιὰ μιά ποίηση πού ἀναπαριστᾷ τὸ παρελθόν, διαγράφει τὸ παρὸν καὶ ὀραματίζεται τὸ μέλλον. Μία ποίηση πού μεταδίδει συναισθήματα, χρώματα, ἀρώματα, τὴν πίκρα ἀλλὰ καὶ τὴ γεύση τῆς ζωῆς.

Ἄς μᾶς ἐπιτραπεῖ νὰ δημοσιεύσουμε ἐνδεικτικὰ μερικοὺς σίχους ἀπὸ τὴ Συλλογὴ «Ἄγρυπνία» (1941-1953) πού στὸ κέντρο τῆς βρίσκεται ἡ προσπάθεια γιὰ ἐγρήγορη ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια τῆς κατοχῆς καὶ τοῦ ἔμφυλίου.

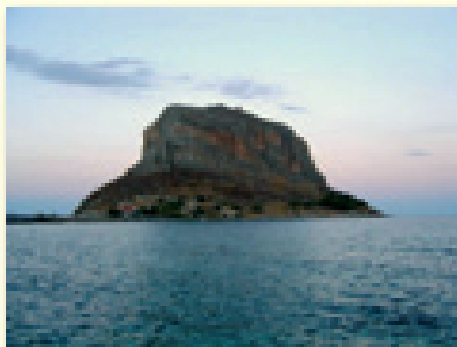
ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΑΧΑ ΟΝΕΙΡΟ

ΕΧΕΤΕ δεῖ μία χελιδονοφωλιὰ τὴ νύχτα;
τὰ μικρὰ αὐγὰ γαλανίζοντας κάτου ἀπ' τ' ἀστέρια;
Ἡ Μάρθα τρόμαζε νὰ τὰ κοιτάζει καὶ νὰ συλλογιέται
πῶς ἀπὸ δῶ θὰ βγοῦν τόσα φτερὰ καὶ τόσα τραγούδια. Γιατί
λοιπὸν νὰ μὴν ἐλπίζουμε;
Θυμηθεῖτε τὴ χελιδονοφωλιὰ σὰ θὰ δυσκολευτεῖτε σὴ δουλειά σας.
Τὰ πάρα κάτου θὰ τὰ καταλάβετε. Εἶναι πολλὰ καὶ σοβαρότερα.
Γι' αὐτὸ τραγουδάμε. Ἔχουμε τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον.
Κι ἀκόμα πιὸ πολὺ πιστεύουμε. Γι' αὐτὸ τραγουδάμε:

Θὰ φτιάξουμε τὴν πυρκαϊὰ τοῦ κόσμου ἓνα ἄγαλμα
νὰ κοιμηθοῦν στὰ πόδια του τὰ παιδιὰ μὲ τὸ μάγουλο ἀκου-
μπισμένο στὸ ζερβί τους ἄμο
νὰ κοιμηθοῦν οἱ φαντάροι βγάζοντας πιά τις ἀρβύλες τους
νὰ κοιμηθοῦν οἱ μανάδες δίχως νὰ φοβοῦνται τὸ χτύπημα τῆς
πόρτας
νὰ κοιμηθοῦν μιὰ στάλα οἱ σκοτωμένοι μας πού κουράστηκαν
πιά νὰ μὴν πεθαίνουν
ὄλοι νὰ κοιμηθοῦμε γιὰ νὰ ξυπνήσουμε αὔριο νωρὶς
πολὺ νωρὶς τὴν πρώτη μέρα τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν τρίτη μέρα πρόσωπα μεθυσμένα ἀπ' τ' ὄξυγόνο τοῦ δάσους
κι ἀπ' τὸν ἥλιο
χέρια γενναιόκαρδα πού δὲν ἀντέχουν νὰ μὴ μοιραστοῦν τὰ
ὄνειρά τους.
Ἐνα λουλούδι εἶναι ἓνα καλὸ βιβλίον πού θέλεις νὰ τὸ διαβάσεις
φωναχτὰ γιὰ νὰ τ' ἀκούσει ὅλος ὁ κόσμος,
ἓνα δέντρο εἶναι μιὰ δική μας σημαία πού τῆς φωνάζεις: ζήτω.

Σὲ τοῦτο τὸ μέρος τοῦ νεροῦ ὅλα δείχνονται πιὸ ξάστερα ἀπ' ὅσο
σὸν ἀέρα
φαίνεται μιὰ παρέα ἀπὸ μικρὰ αἰσιόδοξα σύγνεφα
φαίνονται ἀναποδογυρισμένα καὶ τὰ γέλια τῶν παιδιῶν πού παί-
ζουν πίσω ἀπ' τοὺς θάμινους.
Ἀπ' τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ δρόμου
σ' ὄλο τὸ μᾶκρος δύο σειρὲς ἀνθισμένη βεβαιότητα.

ΕΝΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Ένορία Αγ. Νικολάου Δραπανιά Κισάμου

Τοῦ Αἰδεσιμολογιωτάτου Πρωτοπρ.
Ἀλεξάνδρου Φανιάκη
Ἐφημερίου τῆς Ἐνορίας

Ὁ Δραπανιάς εἶναι ἓνα ἀπό τά ἱστορικά καί αἱματοβαμμένα χωριά τοῦ Νομοῦ Χανίων μέ σύνθετη κοινωνική δομή, πλούσια παραγωγικότητα καί μέ μεγάλες προοπτικές ἀνάπτυξης. Βρίσκεται δυτικά τοῦ Νομοῦ Χανίων, λίγα χιλιόμετρα πρὶν τήν πόλη τῆς Κισάμου καί εἶναι ἔδρα τοῦ καποδιστριακοῦ Δήμου Μηθύμνης.

Ἀπό τόν Πάνω Δραπανιά μέχρι τόν κάμπο, τήν ἀρχαία Μήθυμνα, τά Νοπήγεια καί τό Μετόχι, εἶναι γεμάτος μέ Ἐκκλησίες καί ἱστορικά μνημεῖα πού φανερώνουν τήν χριστιανική δομή τῆς κοινωνίας του. Ναοί, ὅπως τοῦ Ἁγ. Γεωργίου πάνω σά ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Μήθυμνας τοῦ 9ου αἰ., τοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος σά Νοπήγεια τοῦ 11ου αἰ., παλαιές εἰκόνες πού φυλάσσονται στήν Ἐνορία, ἡ ἱστορική μικρή καμπάνα τοῦ Ἁγ. Νικολάου τοῦ 15ου αἰ. καί ἡ θαυματουργή εἰκόνα του (τοῦ ἰδίου αἰῶνος) μαρτυροῦν τήν Ὁρθόδοξη χριστιανική παράδοση τοῦ Δραπανιά, πού φτάνει μέχρι τήν πάλαι ποτέ διαλάμψασα Μονή Δραπανιανῶν. Βαθειά θρησκευόμενη μά καί φιλελεύθερη ἡ κοινωνία τοῦ Δραπανιά θέλει τήν καμπάνα τοῦ καθεδρικοῦ Ναοῦ της νά χτυπᾷ κάθε Κυριακή ἀσταμάτητα ἐδῶ καί αἰῶνες σεβόμενη ἰδιαίτερως τόν προσάτη της Ἁγιο Νικόλαο.

Ἡ Ἐνορία Δραπανιά, παρά τίς δοκιμασίες καί τούς πειρασμούς τῆς σύγχρονης ἐποχῆς, πού πολλές φορές πηγάζουν ἀπό τήν ἐπανάπαυση τῶν ἐνοριτῶν, παρά τή δραματική μείωση τοῦ πληθυσμοῦ της λόγω μετανάστευσης ἀρχικά καί ἀδυναμίας νά συγκρατήσῃ νέους σήμερα, ἀγωνίζεται νά διατηρήσῃ δεσμούς μέ τά ἀπόδημα τέκνα της καί ὄσους διαμένουν σέ κοντινές περιοχές μέ τήν διοργάνωση ἀποσπερίδων-συναξέων, τήν ἀνακαίνιση τῶν ναῶν, τήν ἀνέγερση τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου στήν περιοχή, τήν διαμόρφωση τῆς κεντρικῆς πλατείας τοῦ χωριοῦ, τήν δημιουργία παιδικῆς χαρᾶς καί μέ τήν γενικότερη προσπάθεια νά αἰσθάνονται κατάνυξη, ἡρε-

μία καί ἀνάπαυση οἱ εἰσερχόμενοι στούς Ἱερούς Ναούς.

Στήν Ἐνορία ὑπάρχουν οἱ παρακάτω Ἱεροί Ναοί:

1. Ἱ. Καθεδρικός Ναός Ἁγ. Νικολάου καί Εἰσοδίων Θεοτόκου, πολιοῦχος τοῦ Δραπανιά.

Χτίστηκε ἀπό τό 1850 ἕως τό 1880 καί ἐγκαινιάσθηκε τό 1896. Δίκλιτος καμαροσκέπαστος ναός. Ἴχει ἀξιόλογα λίθινα στοιχεῖα στό ἱερό Βῆμα, στίς θύρες, τά παράθυρα τό καμπαναριό κ.ά.

Τό περίτεχνο ἀπό κυπαρίσσι τέμπλο εἶναι ἔργο τοῦ Ἰωάννου Κουφάκη, φτιαγμένο τό 1911, ἐνῶ τό ἐπιχρῶσμα καί ὁ χρωματισμός, σύμφωνα μέ ἐπιγραφή πού ἀποκαλύφθηκε, εἶναι «Ἔργον Ἀγιογραφικοῦ οἴκου Ἀδελφότητος Δανιήλ Μοναχοῦ, Κατουνάκια Ἁγίου Ὄρους Ἄθω 1931». Συντηρήθηκε ἀπό τήν 28η Ἐφορεία Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων τό ἔτος 2008. Ὑπάρχουν πολλές εἰκόνες τοῦ 16ου-17ου αἰῶνος, ἡ δέ θαυματουργή εἰκόνα τοῦ Ἁγ. Νικολάου χρονολογεῖται ἀπό τόν 14ο αἰῶνα.

Τά τελευταῖα χρόνια ἔγιναν ἐργασίες ἀναπαλαίωσης στόν Ναό, ἀφαιρέθηκαν τά πρόσθετα ἐπιχρῶματα τῆς ἀρχικῆς κατασκευῆς καί ἔγινε ἐπιχρῶση μέ θυραϊκή γῆ γιά νά ἀναδειχθεῖ ἡ ἄριστη λιθοδομή. Τό τσιμεντένιο καμπαναριό, πού εἶχε ἀντικαταστήσῃ τό παλιό κατεστραμένο ἀπό κεραυνό τό 1950, κατεδαφίστηκε τό ἔτος 2004 καί ἀνεγέρθηκε νέο, πέτρινο τό 2004-2005. Τό ἔτος 2008 διαμορφώθηκε ἀπό τήν 28η Ἐφορεία Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων τό πέτρινο προαύλιο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί δυτικά αὐτοῦ δημιουργήθηκε παιδική χαρᾶ κῶρος πρασίνου ἀπό τήν ἐνορία.

Δυτικά τοῦ Ναοῦ δωρήθηκε τό ἔτος 2003 παλαιά κατεστραμένη οἰκία 143, 23 τ.μ. ἀπό τήν μακαριστή Ἁγία Πατέρακη τοῦ Γεωργίου. Στό κῶρο αὐτό καί σέ ἄλλα 110 τ.μ. πού ἀγόρασε ἡ Ἐνορία ἀνεγείρει σήμερα καλαίσθητο Ἐνοριακό Κέντρο 231 τ.μ. μαζί μέ τούς βοηθητικούς κῶρους, τό ὅποιο εὐελπιστοῦμε ὅτι θά βοηθήσῃ στό ποιμαντικό ἔργο τῆς ἐνορίας καθώς θά εἶναι

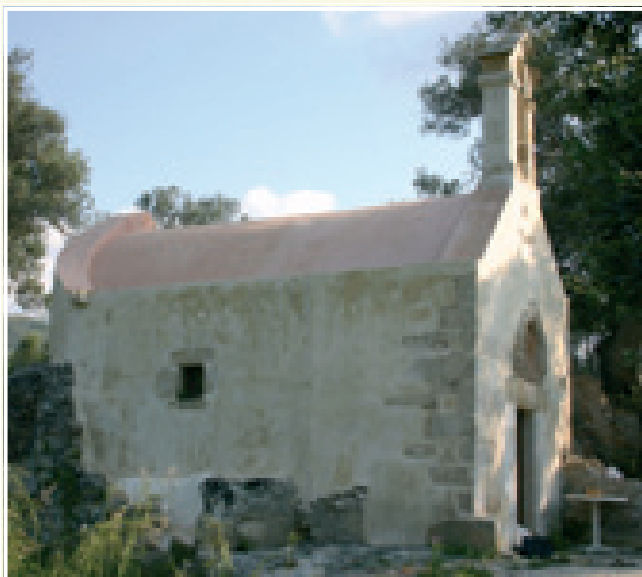
πόλος ἔλξης καί συνάντησης τῶν ἀνθρώπων τοῦ τόπου μας. Ἀξίζει νά σημειωθεῖ, ὅτι ὅλες οἱ ἐργασίες πού γίνονται στόν καθεδρικό Ναό καί γύρω ἀπό αὐτόν ἔχουν τήν ἔγκριση τῆς 28ης Ἐφορείας Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων, καθ' ὅτι εἶναι προστατευόμενο μνημεῖο σύμφωνα μέ ἀπόφαση τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος πανηγυρίζει στίς 6 Δεκεμβρίου, στίς 20 Μαΐου, ἡμέρα ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ ἀγίου, (στό Ναό φυλλάσεται Ἱερό Λείψανο τοῦ Ἁγίου τό ὁποῖο μεταφέρθηκε ἀπό τόν μαρτυρικό Λευίτη π. Ἰωάννη Τσιμπογιάννη, μετά τή μικρασιατική καταστροφή), στίς 25 Μαρτίου καί στίς 21 Νοεμβρίου. Τό ἀριστερό κλίτος εἶναι ἀφιερωμένο στά Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.

2. Ἱ.Ν. Ἀγ. Γεωργίου 9ου αἱ. Νοπήγια.

Βρίσκεται σέ περιοχή ὅπου ἔχουν ἐντοπιστεῖ ἀρχαιοτύπες τῆς μινωϊκῆς καί ρωμαϊκῆς περιόδου ἀπό τήν ΚΕ Ἐφορεία Προϊστορικῶν καί Κλασσικῶν Ἀρχαιοτήτων. Μονόκωρος, καμαροσκέπαστος Ναός, ἐνῶ μιά καμάρα, κατά μήκος του, τόν χωρίζει σέ δύο μέρη. Στό ἐσωτερικό του σώζονται τμήματα ἀγιογραφικοῦ διακόσμου τοῦ 14ου-15ου αἰῶνος. Ἐξωτερικά ὑπάρχει θύρωμα μέ ἀγιογραφία καί περίτεχνο καμπαναριό.

Περιηγτές τοῦ 19ου αἰῶνα καί σύγχρονοι μελετητές, μέ ἀφορμή τά λείψανα τῶν Ρωμαϊκῶν λουτρῶν, πάνω στά ὁποῖα ἔχει κτιστεῖ ὁ Ναός, τοποθετοῦν στήν περιοχή αὐτή μιά παραλιακή πόλη τῶν ἱστορικῶν χρόνων, τήν ἀρχαία Μήθυμνα. Βασικό χαρακτηριστικό τοῦ Ναοῦ εἶναι ὅτι τό Ἱερό Βῆμα εἶναι πρὸς τό νότο καί ὄχι πρὸς Ἀνατολάς. Σύμφωνα μέ τήν λαϊκή παράδοση, ὁ Βασιλιάς τῆς πόλης Κράτους τῆς Μινωϊκῆς Ρόκκας ἔκτισε τό Ναό αὐτό μέ τό ἱερό του στή μνήμη τοῦ γιοῦ του,

Ὁ Ἱ.Ν. Ἀγ. Γεωργίου
(Ἐξωκκλήσιο τῆς Ἐνορίας)

πού σκοτώθηκε ἀπό κυνηγό, μέ τόξο, νομίζοντάς τον ὡς θήραμα καί τόν ἀφιέρωσε στή θεά Ἄρτεμιν, θεά τοῦ κυνηγιοῦ. Στά πρωτοχριστιανικά χρόνια μετατράπηκε σέ χριστιανικό ναό ἀφιερωμένο στόν Ἅγιο Στέφανο, καί τελεταῖα στόν Ἅγ. Γεώργιο. Ὁ ναός συντηρήθηκε ἐκ βάθρων τό ἔτος 2003 ἀπό τήν 28η Ἐφορεία Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων.

3. Ἱ. Ν. Ἀγ. Παντελεήμονος. 11ου αἱ.

Ὁ Ἱ.Ν. Ἀγ. Παντελεήμονος
Νοπήγια Κισάμου
(Ἐξωκκλήσιο τῆς Ἐνορίας)

Σταυροειδῆς μετά τρούλου, τρίκλιτος ναός τοῦ 11ου αἱ. (Ἀγ. Παντελεήμων, Ἀγ. Σπυρίδων, Ἀγ. Χαράλαμπος). Ἔνα ἀπό τά μεγάλα προσκυνήματα τῆς περιοχῆς, τόπος σχολικῶν ἐκδρομῶν καί συνάντησης τῶν ἀνθρώπων.

4. Ἱ. Ν. Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος. 16ου αἱ.

Ναός Βασιλικοῦ ρυθμοῦ μέ τούς χαρακτηριστικούς ψηλούς φοίνικες πίσω ἀπό τό Ἱερό Βῆμα. Ἀνακαινίσθηκε ἐξωτερικά τά τελευταῖα χρόνια, ἐνῶ στό ἐσωτερικό του ἔχει ἐντοπιστεῖ ἀγιογραφικό ὑπόστρωμα καί σύντομα θά ξεκινήσουν οἱ ἐργασίες ἀποκατάστασης.

5. Ἱ. Ν. Μιχαήλ Ἀρχαγγέλου. 17ου αἱ. Πάνω Δραπανιάς.

Σπηλαιώδης, μονόκωρος Ναός. Πλαισιώνεται ἀπό πολλά σπήλαια καί ἀπότομους βράχους. Ἀσφαλές καταφύγιο γιά γυναικόπαιδα καί κυνηγημένους χριστιανούς στά χρόνια τῆς τουρκοκρατίας καί στά νεότερα χρόνια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς. Ἀνακαινίσθηκε ἐκ βάθρων τό ἔτος 2003, μεταφέρθηκε τό παλαιό κοιμητήριο καί ἐπεκτάθηκε τό προαύλιο του.

6. Ἱερός Ναός Ἀγ. Ἰωάννου Ἐρημίτη. Πάνω Δραπανιάς, Παλαιός.

Μονόκωρος Ναός. Ἡ Ἐκκλησία σύμφωνα μέ τήν παράδοση χτίστηκε σέ μέρος ὅπου ἔμενε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης

Ὁ Ἰ.Ν. Μιχ. Ἀρχαγγέλου
(Ἐξωκκλήσιο τῆς Ἑνορίας)

γιά λίγο, πηγαίνοντας ἀπό τόν Ἀζωγυρέ στό Ἀκρωτήρι
γιά νά μονάσει.

7. Ἱερός Ναός Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. 19ου
αἱ. Κεντρικός Ναός τοῦ Π. Δραπανιά.

8. Ἱ. Ναός Ἀγ. Παρασκευῆς. Κτίστηκε τό 1887 καί
ἀποτελεῖ τό κοιμητήριο τοῦ Π. Δραπανιά.

9. Ἱ. Ναός Πέτρου καί Παύλου. Κτίστηκε τό 1993. Ἡ
Ἐκκλησία τοῦ οἰκισμοῦ Φατζιανά μέ ἐνοικοισμένη πα-
λαιά Βρύση στόν περίβολό του.

10. Ἱ. Ναός Ἀγ. Δημητρίου. 19ου αἱ. Κοιμητήριο
Ἑνορίας Δραπανιά.

11. Ἱ. Ναός Μετ. Σωτήρος. 16ου αἱ. στόν οἰκισμό
Ρασουλιανά.

12. Ἰ.Ν. Ἀγ. Γερασίμου. Τέλη 20οῦ αἱ. Χτίστηκε
ἀπό τή Μοναχή Ἀγαθαγγέλη Μπονατάκη.

13. Ἱ. Ν. Τιμίου Σταυροῦ. Χτίστηκε τό 1980 ἀπό
τόν Ἰωάννη Παπουτσάκη.

14. Ἱ. Ν. Ἀγ. Εἰρήνης. Κτίστηκε τό 1988 ἀπό τήν
Εἰρήνη Ἑλληνιάδου-Μπονάτου καί τήν οἰκογ. Ἀντώνη
Μπονάτου.

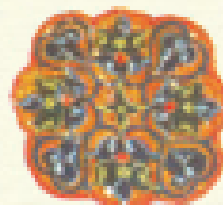
Τό ὑπό ἀνέγερση
Ἑνοριακό Κέντρο

«Τά εἰσόδια τῆς Θεοτόκου»
Φορητή εἰκόνα

Ἱερεῖς πού διετέλεσαν Ἐφημέριοι τῆς Ἑνορίας.

- 1) Αἶδес. Χαράλαμπος Σκουλάκης
- 2) Αἶδес. Στέφανος Σκουλάκης
- 3) Αἶδес. Γεώργιος Ρουκουνάκης
- 4) Αἶδес. Ἰωάννης Τσιμπογιάννης
- 5) Αἶδес. Χριστόφορος Τζανακάκης
- 6) Αἶδес. Μιχαήλ Φωτεινάκης
- 7) Αἶδес. Στυλιανός Βενεράκης
- 8) Αἶδес. Ἰωάννης Λουπασάκης
- 9) Αἶδес. Ἰωάννης Γαροφαλάκης
- 10) Ἀπό 1-10-2002 ἕως σήμερα π. Ἀλέξανδρος Φα-
ντάκης

ἀντιφατική έτοιμολογία, σαφής ροηματοδότηση

Η ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ ΣΗΜΕΡΑ

Του κ. Κυριάκου Ν. Κακαβελάκη
Ίατροϋ

Έντονο ενδιαφέρον αλλά και προβληματισμό προκαλεί στις μέρες μας με-
ταξύ ιατρών, νομικών, ψυχολόγων και θεολόγων τὸ ζήτημα τῆς εὐθανασίας,
τὸ ὁποῖο ἐντάσσεται στὴν σύγχρονη προβληματικὴ ποὺ ἔχει ἀναπτυχθεῖ σχε-
τικὰ μὲ τὴν παρέμβαση τοῦ ἀνθρώπου στὸ τέλος τῆς ζωῆς. Εἶναι χαρακτηρι-
στικὸ ὅτι πρόσφατη ἀνασκόπηση τῆς βιβλιογραφίας, μέσω μίας ἀπὸ τὶς πλέον
ἔγκυρες μηχανὲς ἀναζήτησης ἐπιστημονικῶν ἀρθρῶν στὸ διαδίκτυο (pubmed),
ἀνάδειξε 21.530 ἄρθρα τὰ ὁποῖα πραγματεύονται τὸ ζήτημα τῆς εὐθανασίας.

Ἡ έτοιμολογία τῆς λέξης προέρχεται ἀπὸ τὸ ἐπίθετο εὐθάνατος (εὖ καὶ
θάνατος), ποὺ σημαίνει αὐτὸν ποὺ πεθαίνει εὐτυχισμένα καὶ γαλήνια. Ἡ ἀρχικὴ
σημασία τῆς εὐθανασίας σήμαινε τὸν ἔνδοξο, τὸ γαλήνιο, τὸν εὐτυχισμένο θά-
νατο. Σήμερα, ὁ ὅρος χρησιμοποιεῖται μὲ τὴν ἔννοια τοῦ ἀνώδυνου θανάτου
ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ ἰατρικὲς μεθόδους καὶ ἀφορᾷ σὲ ὀδυνηρὲς καὶ ἀνίατες κα-
ταστάσεις, τῶν ὁποίων τὸ τέλος ἐπισπεύδει. Εἶναι ἐμφανὲς ἡ ἀντιφατικὴ
τοῦ ὅρου καὶ ἡ προβληματικὴ ποὺ δημιουργεῖ. Πῶς νοεῖται θάνατος καὶ καλὸς
καὶ, μάλιστα, ὅταν αὐτὸς προκαλεῖται τεχνητά!

Μὲ βάση τὴ συμμετοχὴ ἢ ὄχι τοῦ ἀσθενῆ στὴ διαδικασία, ἡ εὐθανασία δια-
κρίνεται σὲ ἐνεργητικὴ καὶ παθητικὴ, ἀντίστοιχα. Ὡστόσο - καὶ σὲ συνάρτηση
μὲ τὶς σύγχρονες βιοϊατρικὲς ἀνακαλύψεις - ἔχουν περιγραφεῖ διάφοροι τρόποι
τερματισμοῦ τῆς ζωῆς σὲ ἓναν βαρῶς πάσχοντα, προκειμένου ἢ πράξη αὐτὴ
ἀφ' ἐνός μὲν νὰ ἀποκτήσει κοινωνικὴ καὶ ἠθικὴ ἀποδοχὴ, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ νομι-
μοποιηθεῖ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ ἢ ἀφαίρεση μίας ἀνθρώπινης ζωῆς. Γιὰ παράδειγμα,
ἐνδέχεται νὰ λάβει χώρα ἐκ μέρους τοῦ ἱατρονοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ παρά-
λειψη (ἀπόσυρση μηχανημάτων ὑποστήριξης βασικῶν λειτουργιῶν τῆς ζωῆς),
νὰ παρασχεθοῦν κάποια μέσα, γνωρίζοντας ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ὁ παραλήπτης
θὰ τὰ χρησιμοποιήσει προκειμένου νὰ πεθάνει (ὑποβοηθούμενη ἀπὸ τὸν ἱατρὸ
αὐτοκτονία) ἢ ἀκόμα καὶ νὰ συμβεῖ ἔμμεση ἐνεργητικὴ εὐθανασία στὴν περί-
πτωση ποὺ αὐτὴ ὑπάγεται στὰ πλαίσια μίας φαρμακευτικῆς ἀγωγῆς, χρήσιμης
μὲν, ἀλλὰ μὲ πολλὰς ἀνεπιθύμητες ἐνέργειες καὶ ἐνίοτε μοιραία κατάληξη.

Οἱ ἐπικριτὲς τῆς εὐθανασίας ὑποστηρίζουν ὅτι πρόκειται γιὰ μίαν πράξη
μὲ τὴν ὁποία ἀφαιρεῖται μίαν ἀνθρώπινη ζωή, ὅτι εἶναι δηλαδὴ μίαν περίπτω-
ση ἀνθρωποκτονίας. Αὐτὴ ἡ ἀποψη ἔχει υἱοθετηθεῖ καὶ ἀπὸ τὴ συντριπτικὴ πλει-
ψηφία τῶν κρατῶν διεθνῶς - καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα - τὰ ὁποῖα ἀρνοῦνται νὰ
παραχωρήσουν στοὺς ἱατροὺς τὸ δικαίωμα τῆς εὐθανασίας, ἐνῶ ταυτόχρονα
προβλέπονται βαριὲς κυρώσεις γιὰ τοὺς παραβάτες. Οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ ἱατρικὴ
κοινότητα, στὴν πλειονότητά της, ἀρνεῖται τὴν εὐθανασία, πιστεύοντας ὅτι
χρέος τοῦ ἱατροῦ εἶναι ἡ προστασία τῆς ζωῆς τοῦ ἀσθενῆ, ἀκόμα καὶ ὅταν ὁ
θάνατος φαίνεται ἀναπόφευκτος.

Απὸ τὴν ἄλλη πλευρά, οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς εὐθανασίας ὑποστηρίζουν ὅτι
παρέχεται ἓνα τέλος στὴν παρατεινόμενη ἀγωνία καὶ στοὺς δυσβάσταχτους
πόνους τοῦ ἀσθενῆ, ὅταν δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα σωτηρίας. Τὴ θεωροῦν πράξη
λύτρωσης ποὺ πηγάζει ἀπὸ ἀνθρωπιστικούς λόγους. Ἐπιπλέον ὑποστηρίζουν
ὅτι κάθε ἀνθρώπος ἔχει δικαίωμα στὸ θάνατο καὶ συνεπῶς μπορεῖ καὶ πρέπει ὁ

ίδιος να ρυθμίζει τη ζωή του. Στα πλαίσια αυτά έχουν κάνει μεγάλες προσπάθειες, ούτως ώστε να νομοποιήσουν μορφές εὐθανασίας, κάτι τὸ ὁποῖο φαίνεται νὰ ἐπιτυγχάνεται σὲ μεμονωμένες περιπτώσεις σὲ κάποιες χώρες.

Ἡ Ὁρθόδοξη χριστιανικὴ διδασκαλία δὲν ἀποδέχεται τὴν εὐθανασία, δὲν θεωρεῖ ὅτι ὑφίσταται ὡς πρόβλημα καὶ ὡς ἀδιέξοδος. Πιστεύει ὅτι ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ ἀποτελεῖ ὑπέρτατο ἀγαθὸ, δῶρο τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ διάρκειά της - ὅπως καὶ ἡ στιγμή τοῦ θανάτου - μὲ κανέναν τρόπο δὲν προσδιορίζεται ἀπὸ ἀνθρώπινα δικαιώματα, ἀντίθετα ἀποτελεῖ γεγονός πού ὑπερβαίνει τὸν ἄνθρωπο (Ἰώβ. β',10). Ἐξ αὐτοῦ τοῦ γεγονότος ἀπορρέει ἡ ἱερότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖο θεωρεῖται «*ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματος, οὗ ἔχομεν ἀπὸ Θεοῦ καὶ οὐκ ἐσμὲν ἑαυτῶν*» (Α' Κορ. στ'19). Καὶ ὡς ναὸς τοῦ Θεοῦ ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατοικεῖ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, «*εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός*» (Α' Κορ. γ',17). Ἀπαιτεῖται, λοιπόν, σεβασμὸς στὸ θεόδοτο δῶρο τῆς ζωῆς, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει προσπάθεια διατήρησης τῆς ποιότητάς της καὶ ἐπιδίωξη παράτασης τῆς διάρκειάς της.

Ἐπιπλέον, πιστεύεται ὅτι ὁ θάνατος δὲν εἶναι τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ἀλλὰ ὅτι ἀποτελεῖ ἓνα ἀπλὸ συμβάν κατὰ τὸ ὁποῖο τὸ πρόσωπο μεταβαίνει πρὸς ἓνα ἄλλο τρόπο προσωπικῆς ὑπαρξης, πρὸς τὴν πληρότητα τῆς ζωῆς, ὅπως αὐτὴ ἀναδείχθηκε μὲ τὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Ὑπὸ τὸ πρίσμα αὐτό, ἡ εὐθανασία ὡς καλὸς, ἥρεμος καὶ εὐκολος θάνατος ὄχι μόνον δὲν ἀπορρίπτεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἀντίθετα ἀποτελεῖ καὶ ἀντικείμενο προσευχῆς («*χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά...*»).

Στὴν περίπτωση πού δὲν ὑπάρχει ὀσιακὸς καὶ ἀνώδυνος θάνατος, ἀλλὰ ἀντίθετα μαρτυρικὸ καὶ ἐπώδυνο τέλος, συνεπεία ἀρρώστειας ἢ ἄλλης ὀδυνηρῆς δοκιμασίας, ἐνθαρρύνεται καὶ ἐνδυναμώνεται ὁ ἄνθρωπος. Τὸ ἄλλος τότε εἶναι εὐεργετικὸ στὴ ζωὴ του γιατί, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἀναπτύσσει ἰσχυροὺς δεσμοὺς ἀγάπης μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ἔχει καθαρτικὴ ἀξία καὶ γίνεται συνεργὸς πρὸς τὴ σωτηρία. Παρ'ὅλα αὐτά, ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζοντας τὴν ἀσθένεια τῆς ἀνθρώπινης φύσης, πάντοτε φιλόανθρωπα ζητεῖ τὴν ἀπαλλαγὴ «*ἀπὸ πάσης θλίψεως, κινδύνου καὶ ἀνάγκης*», ἐνίοτε δὲ παρακαλεῖ νὰ ἐπέλθει σύντομα ὁ θάνατος, γιατί λυγίζει μπροστὰ στὸν πόνο τοῦ πάσχοντος ἀνθρώπου (εὐχὴ εἰς ψυχορραγοῦντα).

Ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία ἀντιλαμβάνεται ἐντελῶς διαφορετικὰ τὸ «εὐ θνήσκειν» ἀπ' ὅτι τὸ εὐθανασιακὸ κίνημα πού ἔχει ἀναπτυχθεῖ στὶς μέρες μας. Ὑπάρχουν βαθύτερα πνευματικὰ αἷτια πού ὀδηγοῦν κάποιους σὲ μία θετικὴ στάση ἀπέναντι στὴν εὐθανασία. Ζοῦμε σὲ μία ἐποχὴ πού «ἡ ὑλιστικὴ εὐδαιμονία συνιστᾷ τὸν ὑψιστὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς, τὸ γεγονός τοῦ θανάτου, μέσα ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς ὀδύνης, τῶν γηρατειῶν, τῆς ἀναπηρίας ἢ τῆς ἀνίατης ἀσθένειας ἐπιχειρεῖται νὰ ὑπερβαθεῖ διὰ τῆς εὐθανασίας». Ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ Θεό, ὁ ἄκρατος ὑλισμὸς, ἡ θεώρηση τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀσθένειας ὡς ἀτυχίας ἢ ἀδικίας, ἡ ταύτιση τοῦ ἐπιτυχημένου βίου μόνον μὲ τὴν ἐξωτερικὴ ὁμορφιά καὶ τὴ φυσικὴ καὶ οἰκονομικὴ εὐρωστία καὶ ἡ θεώρηση τοῦ θανάτου ὡς μοιραίου κοινωνικοβιολογικοῦ συμβάντος, ἔχουν ἀναδείξει γιὰ κάποιους τὴν εὐθανασία ὡς μέσο ἐπίλυσης προβλημάτων... Μοναδικὴ λύση προβάλλει ἡ δόμηση ἀντιλήψεων καὶ στάσεων οἱ ὁποῖες θὰ υἱοθετοῦν ὡς ἀξίες ζωῆς τὴ θυσία, τὴν ὑπομονή, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐγκαρτέρηση, ἀλλὰ καὶ θὰ δίνουν τὴ σωστὴ σημασία στὶς ἐννοιες ἔλεος, συμπόνια, εὐσπλαχνία καὶ ἀγάπη.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. ΜΑΤΑΚΙΑΣ Α., *Λεξικὸ ἐννοιῶν* ἐκδ. Πελεκάνος, Ἀθήνα 1993
2. ΓΙΑΓΚΑΖΟΓΛΟΥ Σ., «Ἡ εὐθανασία καὶ τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο» Ἰνδικτος 14 (2001) 205-230
3. ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Μητροπολίτης Φθιώτιδος) «Ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Εὐθανασίας», *Εἰσήγηση* στὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδας. Στὸ διαδίκτυακὸ τόπο: www.ecclesia.gr
4. ΑΒΡΑΜΙΔΗΣ Α., *Εὐθανασία* ἐκδ. Ἀκρίτας, Ἀθήνα 1995
5. ΒΛΑΧΟΣ Ι., (Μητροπολίτης Ναυπάκτου & Ἁγ. Βλασίου), «Εὐθανασία: θέμα ζωῆς καὶ θανάτου», *Ἐφημερίδα Τὸ Βῆμα* (3/12/2000)
6. ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΒΙΟΗΘΙΚΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ «Βασικὲς προτάσεις ἐπὶ τοῦ προβλήματος τῆς εὐθανασίας», στὸ «Τὸ πρόβλημα τῆς εὐθανασίας», Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδας, Ἀθήνα 2002

Τὸ νερὸ

Τοῦ κ. Ἀρνέλλου Ἰωάννου. Δασολόγου - Μελετητοῦ

Τὸ νερὸ ἀποτελεῖ τὸ ὑλικὸ πὺν διαφοροποιεῖ τὸν πλανήτη μας ἀπὸ ὄλους τοὺς ἄλλους γνωστοὺς πλανήτες. Καλύπτει τὰ 3/4 μὲ 4/5 τῆς ἐπιφάνειας τοῦ πλανήτη καὶ τοῦ δίνει τὸ χαρακτηριστικὸ μπλε χρῶμα πὺν βλέπουμε σὶς φωτογραφίες πὺν ἔχουν τραβηχθεῖ ἀπὸ τὸ διάστημα.

Σὶς ὑδάτινες ἐπιφάνειες τοῦ πλανήτη (θάλασσες, λίμνες, ποτάμια) συναντᾶμε τὸν μεγαλύτερο ἀριθμὸ εἰδῶν ζωῆς ἀπὸ ὅπουδήποτε ἀλλοῦ. Καὶ ὅμως ἑκατομιάδες ἑκατομμύρια ἄνθρωποι ζοῦν σὲ συνθήκες, πὺν τὸ πόσιμο νερὸ λείπει, χιλιάδες ἄνθρωποι πεθαίνουν κάθε χρόνο εἴτε ἀπὸ ἔλλειψη νεροῦ εἴτε ἀπὸ κακῆς ποιότητος νερὸ. Ὑπάρχουν ἐκθέσεις τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν πὺν προβλέπουν ὅτι οἱ πόλεμοι τῆς ἐπόμενης δεκαετίας θὰ ἔχουν αἰτία τὸ νερὸ.

Εἶναι ἀπορίας ἄξιο πῶς φτάσαμε σὲ τέτοιο σημεῖο. Μειώσαμε τὴν διαθεσιμότητα τοῦ πὺν ἀφθονοῦ στοιχείου τοῦ πλανήτη μας. Ἀναφέρω τὴν διαθεσιμότητα, γιατί οἱ ποσότητες τοῦ συνολικοῦ νεροῦ σὸν πλανήτη δὲν ἔχουν μειωθεῖ.

Λίγα λόγια γιὰ τὸν “κύκλο τοῦ νεροῦ”. Τὸ νερὸ ἐξατμίζεται ἀπὸ τῆς ἐλεύθερες ἐπιφάνειες τῶν θαλασσῶν λιμνῶν κ.λ.π. καὶ μὲ τὴν μορφή ἀτμῶν μεταφέρεται σὴν ἀτμόσφαιρα, ὅπου σχηματίζει τὰ σύννεφα, πὺν, μὲ τὴν σειρά τους, μὲ τὴν μορφή κατακρημνίσεων (βροχὴ, χιόνι, κ.λ.π.) φτάνει σὴν στεριά. Ἐκεῖ ἓνα μέρος ἐξατμίζεται, ἄλλο μέρος ρεεῖ ἐπιφανειακὰ καὶ ἄλλο μέρος ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὴν γῆ καὶ καταλήγει σὲ ὑπόγειες “δεξαμενές”, τοὺς ὑδροφόρους ὀρίζοντες. Ὁ κύκλος τοῦ νεροῦ ἀποτελεῖ ἓναν ἀπὸ τοὺς πὺν σημαντικοὺς παράγοντες τοῦ κλίματος ἐνὸς τόπου.

Παγκόσμια, οἱ μεγαλύτερες ποσότητες γλυκοῦ νεροῦ, βρίσκονται σὸς πάγους τῶν πόλων. Τοπικὰ ὅμως, σὲ τόπους ὅπως ἡ Κρήτη καὶ ἡ Ἑλλάδα, ἡ μεγαλύτερη ποσότητα γλυκοῦ νεροῦ βρίσκεται σὸς ὑδροφόρους ὀρίζοντες. Τὰ κατακρημνίσματα (βροχὴ, χιόνι κ.λ.π.) διατηροῦνται λίγους μῆνες κάθε χρόνο. Ἀπὸ ἐκεῖ τὸ παίρνουμε εἴτε μὲ φυσικὸ τρόπο (πηγές), εἴτε μὲ τεχνικὸ (πηγάδια – γεωτρήσεις).

Τὰ παλαιότερα χρόνια οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν σὴν διάθεση τοὺς τὰ μέσα νὰ ἐπηρεάσουν πὺν τὴν διαθεσιμότητα τοῦ γλυκοῦ νεροῦ καὶ ἔτσι προσάρμοσαν τῆς ἀνάγκες τους σὴν διαθεσιμότητα τοῦ νεροῦ. Αὐτὸ ἀπέτελεσε στοιχεῖο διαφοροποίησης πολιτισμῶν.

Ὅμως μὲ τὴν ἀνάπτυξη τῆς τεχνολογίας καὶ τῶν δυνατοτήτων πὺν αὐτὴ προσέφερε ὄλα ἄλλαξαν, τὸ νερὸ πὺν ὑπῆρχε σὸς ὑδροφόρους ὀρίζοντες ἔγινε διαθέσιμο σὲ ἡμᾶς... Καὶ σὰν παιδάκια πὺν μᾶς ἔκαναν ἓνα δῶρο ὀρμήσαμε νὰ τὸ εὐχαριστηθοῦμε σὸν μέγιστο βαθμὸ. Ἀλλάξαμε συνήθειες καὶ πρακτικὲς καὶ γιὰ ἀρκετὲς δεκαετίες θεωρούσαμε ὅτι λύσαμε τὸ πρόβλημα

τοῦ νεροῦ Ὅτι γιὰ πάντα θὰ μπορούσαμε νὰ ἔχουμε ὅσο νερὸ θέλαμε

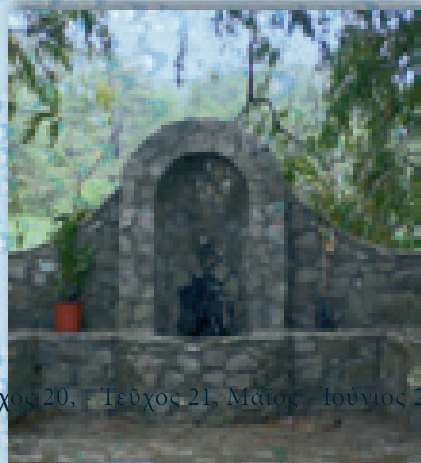
Ὅμως οἱ ὑδροφόροι ὀρίζοντες δὲν εἶναι ἀνεξάντλητοι καὶ μάλιστα οἱ βαθύτεροι ἀπὸ αὐτοὺς χρειάστηκαν ΧΙΛΙΑΔΕΣ χρόνια γιὰ νὰ γεμίσουν. Μέσα σὴν εὐφορία μας ξεχάσαμε νὰ σκεφτοῦμε ὅτι, ἂν παίρνουμε περισσότερο ἀπὸ αὐτὸ πὺν ἀποθηκεύεται, τότε κάποτε φυσικὰ θὰ τελειώσει. Ἐπίσης, ὅταν σὲ κάποιες περιοχές τοῦ κόσμου τελείωσε, οἱ ὑπόλοιποι εἶπαμε, ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ συμβεῖ σὲ ἡμᾶς (ἔχει συμβεῖ σὶς δεκαετίες 70 – 80 σὴν Ἀμερικὴ, Ἀριζόνα κ.λ.π.). Ἀντὶ ψύχραιμα νὰ δοῦμε τὸ πῶς θὰ διαχειριστοῦμε τὰ δεδομένα καὶ πῶς θὰ προσαρμοστοῦμε σὴν πραγματικότητα προσπαθοῦμε νὰ προσαρμόσουμε τὴν πραγματικότητα σὶς ἀπαιτήσεις μας.

Ἄν μαζί μὲ τὴν ὑπερβολικὴ κατανάλωση ὑπολογίσουμε καὶ τὴν ὑποβάθμιση ἀπὸ τὴν ρύπανση καὶ μόλυνση τῶν ὑδροφόρων ὀριζόντων (Ἀσωπὸς, ἐξασθενὲς χρῶμο κ.λ.π.), βλέπουμε ὅτι τὸ πρόβλημα εἶναι πὺν μεγαλύτερο ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμαστε.

Τί μπορούμε νὰ κάνουμε; Μὰ φυσικὰ οἰκονομία καὶ καλλίτερη ἀξιοποίηση τοῦ νεροῦ. Ἐπίσης εἶναι ἀπαραίτητο νὰ διαφυλάξουμε ὄλες τῆς παραμέτρους τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος πὺν βοηθοῦν σὴν συγκράτηση τοῦ νεροῦ καὶ σὴν ἀπορρόφησή του ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Δασικὲς πυρκαγιές, ἐκκερσώσεις, ἄσκοποι καὶ κακὰ σχεδιασμένοι δρόμοι, ὑπερβόσκηση, συντελοῦν σὲ μεγάλο βαθμὸ σὸ νὰ μειωθοῦν οἱ συνολικὲς ποσότητες νεροῦ πὺν ἀπορροφοῦνται ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ συμπληρώνουν τοὺς ὑδροφόρους ὀρίζοντες.

Ἐπίσης θὰ πρέπει νὰ ἀξιολογήσουμε μὲ ὀρθολογικὰ κριτήρια τὸ πὺν καὶ πῶς καταναλώνουμε τὸ νερὸ. Ἐχει παρατηρηθεῖ ἀρκετὲς φορὲς νὰ ποτίζονται ἐλαιόδεντρα μὲ ποσότητες νεροῦ, πὺν θὰ ταίριαζαν σὲ καλλιέργειες λαχανικῶν. Αὐτὴ ἡ πρακτικὴ, ἐκτός τοῦ ὅτι σπαταλεῖ νερὸ, ἐπιπλέον ξεπλένει τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὰ θρεπτικὰ συστατικά του καὶ δημιουργεῖ φτωχότερα ἔδαφη. Ἐπίσης αὐτὰ τὰ θρεπτικὰ συστατικά καταλήγουν σὸς ὑδροφόρους ὀρίζοντες μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ρύπανσή τους.

Τὸ θέμα τῆς διαχείρισης τοῦ νεροῦ ἀπαιτεῖ μεγαλύτερη συζήτηση καὶ γι’ αὐτὸ θὰ ἐπανέλθουμε γιὰ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ φράγματα, τὴν ὑφαλμύρνηση τῶν ὑδροφόρων ὀριζόντων, καὶ ἄλλες παραμέτρους.

Γράμματα

στή Γραμπούσα

*Του κ. Αθανασίου Δεικτάκη
Λογοτέχνη*

Γεμάτη ιστορίες και θρύλους ή Γραμπούσα. Τό νοσί τής ήμερης Γραμπούσας έχει συνδεθεί και μέ τήν πρόσφατη ιστορία μας. Μέ τή Γερμανοκατοχή και τήν Άντίσταση. Ένα γεγονός καταγράφουμε σήμερα.

Πιό πέρα από του «Ξυνίδη τί Βάρδια» και κοντά στο «Βρωολιμνιώνα» υπάρχουν κάμ γράμματα. Στους κάθετους και απότομους βράχους πού άνικρúζουν τό νοιά. Τήν «Πεταλίδα», τόν «Μπάλο», τό «Τηγάνι» και τό λοιπό Γραμπουσιανό πανέμορφο σύμπλεγμα. Τά βλέπεις σάν πλνσιάζεις. Ψηλά, άρκετά μέτρα από τό έδαφος, μαύρα και τεράστια. Φαίνεται καθαρά ένα S και λιγώτερο, μόλις πού διακρίνεται, ένα T, ένα Π, ένα I. Για τό γράψιμό τους, ό Νικ. Γ. Λεκοτονετάκης, από τήν Καλυβιανή, μäs διηγείται τήν παρακάτω περιπέτεια.

Τέσσερεις έγγλέζοι στρατιώτες, ξέμειναν έδω μετά τήν πώση τής Κρήτης, τό Μάη του 1941. Κρυβότανε δυό μέρες κοντά στήν Καλυβιανή, στήν τοποθεσία Λεπιδόλακκος. Ήθελαν νά φύγουν μέσω Γραμβούσας. Γι' αυτό τό σκοπό βρήκαν τό Μιχάλη Κοκκινάκη από τό ίδιο χωριό πού ήξερε λίγα έγγλέζικα για νά βρούν πλεούμενο νά πάνε στο νοσί. Άπό κει και πέρα τώρα... Θά φανέρωνε ή άνοιχτή θάλασσα κάποιον υποβρύχιον; Νάχαν συννεοθεϊ; Ίσως κάμ ήξεραν. Ποιός γνωρίζει...

“Όπλα δέν είχαν ει μή μόνον πιστόλια μέ φωτοβολίδες. Ένας ψαράς, ό Μ.Ν.Σ. από τό άλλο χωριό, παρουσιάστηκε και δήλωσε. Έγώ θά σās βρω καικι! Πήγε κοντά στόν Τράχηλα και πήρε από τί Σαβούρα ένα έξάμετρο σκάφος. Ίσως νά μήν

ύπηρχε και άλλο. Δέν ήταν δικό του. Τό έφερε στήν Καραβόπετρα. Ήταν του Στέλιου Βερυκάκη από τό Φουρνάδο. Του μέτρησαν σαράντα χάρυνες λίρες. Περιμέναν νά νυκτώσει και ξεκίνησαν. Μά ό ...πωλητής είχε σκέψη και δράση πονηρή και ύστερόβουλη. Ίσως μετάνιωσε πού πούλησε τήν ξένη βάρκα. Ήθελε νά καθυστερήσει ή μετάβαση και άφιξη τών Έγγλέζων στο νοσί. Είχε μηχανή μά δέν ενεργοποιήθηκε. Ήταν χαλασμένη; Δέν είχε βενζίνη; Μά εκείνος έβγαλε και τόν πυρο από τό πλεούμενο για νά άργήσουν νά φτάσουν. Νά μή χαθεί ή βάρκα, νά γυρίσει στόν ιδιοκτήτη. Είχε σκοτεινιάσει καλά σάν έφτασε στήν Άγια-Ειρήνη κωπηλατώντας και τραβώντας τά νερά. Προχώρησαν στόν Άϊ Σώζο, έφτασαν στήν Τρυπητή. Σκοτάδι άπόλυτο, καμιά κίνηση ύποπτη. Τό Μπογάκι ταρακούνησε τούς τέσσερεις νέους, ίσως νά φοβήθηκαν, μά έψαχναν τό δρόμο τής σωτηρίας και τής φυγής. Άρρησαν μά έφτασαν πριν ξημερώσει. Ένα εικοσιτετράωρο έμειναν στο ιστορικό νοσί. Κρυμμένοι στήν ουκιά πού ήταν τότε πίσω από τήν Έκκλησία τής Γραμπούσας, τούς Άγ. Άποστόλους. Σήμερα δέν ύπάρχει. Ξεράθηκε.

Φαίνεται πως κάποιες ώρες διέθεσαν για νά γράψουν τά γράμματα. Όμως ό ίδιος πού τούς βρήκε τό σκάφος τής λευτεριάς, τούς κατέδωσε. Για νά έχει τήν εϋνοια τών κατακτητών σάν ψαράς.

Οί Γερμανοί έφτασαν στήν Γραμπούσα. Μazi τους τώρα για διερμηνέα είχαν τό Στέλιο Γλυνιά από τό Δραπανιά. Οί Έγγλέζοι δέν πρόβαλαν καμιά αντίσταση. Ήταν άοπλοι και παραδοθήκανε. Ύστερα έδεσαν τήν βάρκα στο δικό τους σκάφος και τήν έφεραν στο Κασέλλι. Δέ μάθαμε τίποτα για τήν τύχη τών Έγγλέζων. Θύματα κι αυτοί ενός άγριου πολέμου. Όμως ό ιδιοκτήτης τής βάρκας άναζητήθηκε, πάστηκε, όδηγήθηκε στήν Άγυιά και εκτελέστηκε...

Κακό τέλος είχε και ό προδότης. Σκοτώθηκε κι εκείνος μετά τήν κατοχή από τίς νάρκες πού είχαν εγκαταλείψει οί Γερμανοί φεύγοντας. Τινάχτηκε κοντά στο σημείο πού ήταν ή βάρκα πού εκλεψε.

Ἡ Ἐκκκλησία πᾶσι ἀπαντᾷ...

Ποιὰ εἶναι ἡ εὐθύνη τοῦ/τῆς ἀναδόχου καὶ τί ἀκριβῶς σημαίνει «πνευματικὸς πατέρας»; ἐρωτᾷ ἀναγνώστης τοῦ Περιοδικοῦ μας.

Εἶναι γεγονός ὅτι στὶς μέρες μας ἡ σημασία καὶ ὁ ρόλος τοῦ/τῆς ἀναδόχου ἔχει ἀτονίσει, σὲ πολλὰς δὲ περιπτώσεις ἡ ἐπιλογή τοῦ νονοῦ/νονᾶς γίνεται μὲ καθαρὰ κοσμικὰ κριτήρια. Τί σημαίνει λοιπὸν ὅταν ἡ Ἐκκλησία λέει πὼς ὁ νονὸς/νονᾶ τοῦ παιδιοῦ εἶναι «πνευματικὸς πατέρας» του καὶ ποιὰ ἡ εὐθύνη τοῦ/τῆς ἀναδόχου;

Χρειαζέται νὰ σημειώσουμε κατ' ἀρχὴν ὅτι ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας μέχρι καὶ σήμερον βασικὴ καὶ ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ νὰ βαπτιστεῖ κάποιος καὶ νὰ γίνῃ μέλος Της εἶναι νὰ κατηχηθεῖ καὶ νὰ ἀποδεχθεῖ, ἐλευθέρως καὶ ἀβίαστα, τὶς αἰώνιες ἀλήθειες τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας. Τὸ ὄντως δύσκολο ἀλλὰ ἀναγκαῖο αὐτὸ ἔργο τῆς διδασκαλίας τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως, τοὺς πρώτους Χριστιανικοὺς αἰῶνες ἦταν κατ' ἐξοχὴν ἔργο τοῦ Ἐπισκόπου. Ἐξ αἰτίας ὁμοῦ τοῦ γεγονότος ὅτι προσερχόταν στὸν Χριστιανισμὸ καὶ ἤθελαν νὰ τὸν ἀσπαστοῦν μεγάλοι ἀριθμοὶ ἀνθρώπων, οἱ Ἐπίσκοποι ἀνέθεσαν καὶ στοὺς πρεσβύτερους τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἔργο τῆς κατηχήσεως. Ὁ Ἐπίσκοπος, ἢ οἱ ἐπιτετραμμένοι πρὸς τοῦτο πρεσβύτεροι, ὄχι μόνον κατηχοῦσαν ἀλλὰ καὶ ἐξέταζαν ἂν οἱ κατηχούμενοι ἔκαναν κτῆμα τοὺς αὐτὰ πού διδάχθηκαν. Ἀργότερα, καθὼς πληθύναν οἱ Χριστιανοὶ καὶ ἐπικράτησε καὶ ὁ νηπιοβαπτισμὸς, δὲν ἐπαρκοῦσαν πλέον οὔτε οἱ πρεσβύτεροι γιὰ τὸ ἔργο τῆς κατηχήσεως, τὸ ὁποῖο, στὴν περίπτωσιν τοῦ νηπιοβαπτισμοῦ, γίνονταν ἐκ τῶν ὑστέρων. Ἐνῶ ὁμοῦ οἱ πρεσβύτεροι δὲν ἐπαρκοῦσαν, ἡ κατήχησις ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὅπωςδήποτε, διότι ἀλλιῶς τὸ βάπτισμα θὰ καταντούσε ξηρὸς τύπος. «Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται» (Μάρκ. 16,16). Ὁ Κύριός μας δὲν εἶπε ἀπλῶς «ὁ βαπτισθεὶς σωθήσεται», ἀλλὰ «ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς». Καὶ γιὰ νὰ πιστεύσει κάποιος χρειάζεται νὰ ἀκούσει, νὰ πληροφορηθεῖ τὸ περιεχόμενον τοῦ κηρύγματος. «Πῶς πιστεύουσιν οὐ οὐκ ἤκουσαν; Πῶς δὲ ἀκούουσιν χωρὶς κηρύσσοντος» (Ρωμ. 1,14). Ἦταν τόσο βασικὸ τὸ θέμα τῆς κατηχήσεως, ὥστε ὁ 47ος κανὼν τῆς ἐν Λαοδικεῖᾳ Συνόδου νὰ ζητᾷ γι' αὐτοὺς πού βαπτίσθηκαν πρὶν περατωθεῖ ἡ κατήχησις, ἐπειδὴ λόγῳ σοβαρᾶς νόσου κινδύνευαν νὰ πεθάνουν, νὰ συμπληρώσουν τὴν κατήχησίν τους μόλις θεραπευθοῦν.

Ἡ Ἐκκλησία λοιπὸν συναισθανόμενη τὴν εὐθύνη τῆς ἐναντι τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπαρκοῦσαν οἱ πρεσβύτεροι γιὰ τὴν κατήχησιν τῶν νηπίων, δὲν ἀρκέστηκε μόνον στοὺς γονεῖς τοῦ νηπίου, πού χρειάζεται νὰ εἶναι

συνειδητοὶ Χριστιανοί, ἀλλὰ ζήτησε καὶ ἐγγυήσεις πρόσθετες. Δημιούργησε λοιπὸν τὸ θεσμὸ τῶν ἀναδόχων, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο, ὑποχρεωτικῶς στὴ βάπτισιν τοῦ νηπίου πρέπει νὰ παρίσταται κάποιος λαϊκός. Ὁ ἀνόδοχος, συνεπῶς, δίδει κατὰ τὴν ὥρα τοῦ μυστηρίου τῆς βαπτίσεως ἐξ ὀνόματος τοῦ νηπίου τὶς ὑποσχέσεις τῆς ἀποτάξεως ἀπὸ τὸν Σατανᾶ καὶ τῆς συντάξεως μὲ τὸ Χριστό, καὶ αὐτὸς ἀναλαμβάνει στὴν πορεία τῆς ζωῆς τοῦ νεοβάπτιστου νὰ ἐνσωματωθεῖ αὐτὸς πλήρως στὴν Ἐκκλησία, διὰ τῆς σωστῆς κατηχήσεως καὶ βιώσεως τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς.

Συνεπῶς ἡ Ἐκκλησία στὸν ἀνάδοχο ἀνέθεσε καὶ ἐμπιστεύθηκε τὸ δικό Της καθήκον καὶ ἔργο ἀπὸ τότε πού ἐπεκράτησε ὁ νηπιοβαπτισμὸς. Θεώρησε τὸν ἀνάδοχο ἐμπρόσωπο, ἐντολοδόχο, πληρεξούσιο τοῦ ποιμένου (Ἐπισκόπου ἢ Πρεσβυτέρου) στὸ δύσκολο ἔργο τῆς κατηχήσεως καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν ὀρθοπραξίας. Γι' αὐτὸ στὴν εὐχὴ τῆς τριχοκουρίας, κατὰ τὴν τελετὴ τῆς βαπτίσεως, ἡ ἐκκλησία εὐχεται «...τὸν προσελθόντα δοῦλον σου... εὐλόγησον ἅμα τῷ αὐτοῦ ἀναδόχῳ καὶ δὸς αὐτοῖς πάντα μελετᾶν ἐν τῷ νόμῳ σου καὶ τὰ εὐάρεστά σοι πράττειν...». Ὁ τίτλος πού προσδίδεται στὸν ἀνάδοχο, «**πνευματικὸς πατήρ**» τοῦ ἀναδεκτοῦ του, εἶναι καὶ αὐτὸς δηλωτικὸς ὅτι ὁ ἀνάδοχος ἐκτελεῖ κατ' ἀνάθεσιν ἔργο πού ἀνήκει στὸν ἱερέα. Διότι πνευματικὸς πατήρ ὀνομάζεται ὁ ἔχων τὸ ἱερατικὸ ἀξίωμα καὶ ὁ ὁποῖος διὰ τῶν μυστηρίων καὶ τῆς κατηχήσεως δημιουργεῖ πνευματικὰ παιδιὰ. Καὶ οἱ γονεῖς ἀνατρέφουν τὰ παιδιὰ τους «ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφ. 6,4), ἀλλὰ αὐτοὶ ἐνεργοῦν ἐξ ἰδίας ὑποχρεώσεως καὶ εὐθύνης, ἐνῶ ὁ ἀνάδοχος ἐνεργεῖ κατ' ἀνάθεσιν τοῦ ποιμένου. Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς λοιπὸν ἐπιβάλλεται: ὁ ἀνάδοχος νὰ εἶναι Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος καὶ μάλιστα συνειδητὸς, ὡς ἐπίσης νὰ εἶναι ἕνας μόνον. Δὲν ἐπιτρέπονται περισσότερο ἀπὸ ἕνα νονὸ/νονᾶ, ἀφοῦ ὅπως ἔχομε ἕναν σαρκικὸν πατέρα καὶ μητέρα, τὸ ἴδιο καὶ ἕναν πνευματικὸν πατέρα/μητέρα. Μεγάλον καὶ σπουδαῖον λοιπὸν τὸ ἔργο τῶν ἀναδόχων. Δὲν ἐξαντλεῖται στὴν ἀνταλλαγὴ ἐπισκέψεων καὶ προσφορᾶ δώρων πρὸς τὸν ἀναδεκτό, ἀλλὰ κυρίως στὴν προσπάθειαν μύησης τοῦ βαφτισμινοῦ στὶς ἀλήθειες καὶ τὰ βιώματα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας.

Σημείωση: Περισσότερες λεπτομέρειες γιὰ τὸ θεσμὸ τῶν ἀναδόχων μπορεῖ νὰ δεῖ, ὅποιος ἐνδιαφέρεται, στὸ βιβλίον τοῦ Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου «Προγαμαῖαι σχέσεις, πολιτικὸς γάμος, ἀμβλώσεις», ἐκδόσεις Ὁρθοδόξου Τύπου, Ἀθήνα 1986.

Γιὰ ὁποιοδήποτε θέμα, ἐρώτημα ἢ ἀπορία σας μπορεῖτε νὰ μᾶς γράψετε στὴν ἠλεκτρονικὴ διεύθυνση <http://www.imks.gr/cgi-bin/fpm.cgi>

Ὁμάδα ἐμπειρῶν καὶ καταξιωμένων πνευματικῶν θὰ ἀπαντᾷ γραπτὰ στὸ ἐπόμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας πάνω στὰ ἐρωτήματά σας. Εὐνόητο εἶναι ὅτι διατηρεῖται ἡ ἀνωνυμία αὐτῶν πού ὑποβάλλουν ἐρωτήματα.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ

(ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2009)

Έορτή Αγίου Οικουμενίου

Τὴν 3η Μαΐου, ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Οἰκουμενίου Ἐπισκόπου Τρίκκης, ἑορτάζει καὶ τὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Οἴκου, τὸ ὁποῖο εὐρίσκεται εἰς τὸν προαύλιο χῶρο τῶν Ἰδρυμάτων τῆς Μητροπόλεώς μας καὶ τιμᾶται εἰς τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου Οἰκουμενίου. Στὸν ἑορτιοῦ Ἐσπερινὸ χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας.

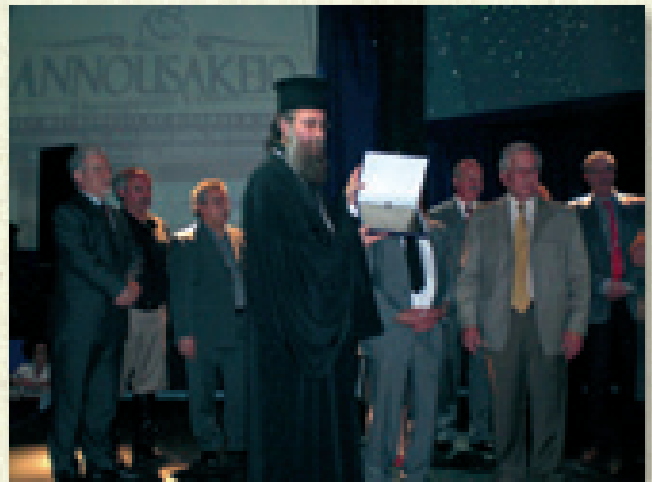
Θεία Λειτουργία γιὰ τὴν μαθητιώσα Νεολαία

Ἡ Μητρόπολις μας στὴν προσπάθειά της νὰ στηρίξει τὴν μαθητιώσα νεολαία τοῦ τόπου ἐν ὄψει τῶν πανελλήνιων καὶ ἐνδοσχολικῶν ἐξετάσεων τέλεσε τὸ ἑσπέρας τῆς 7ης Μαΐου νυκτερινὴ Θεία Λειτουργία μὲ τὴ συμμετοχὴ

μεγάλου ἀριθμοῦ μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν σχολείων τῆς Κισάμου. Στὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας εὐχήθηκε σὲ ὅλους καλὴ ἐπιτυχία καὶ μοίρασε ὡς εὐλογία κομποσκοῖνια καὶ στυλό.

Ἐκδήλωση Πολιτιστικῶν Συλλόγων - Σωματείων

Οἱ Πολιτιστικοὶ Σύλλογοι - Σωματεία τῶν Ἐπαρχιῶν Κισάμου καὶ Σελίνου, ποὺ δραστηριοποιοῦνται στὸ λεκανοπέδιο τῆς Ἀττικῆς, ὀργάνωσαν τὴν Κυριακὴ 10 Μαΐου ἐκδήλωση, σὲ Κρητικὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν, μὲ στόχο τὴν ἐνίσχυση τῶν δομῶν καὶ προγραμμάτων τοῦ Ἄννουσακείου Ἰδρύματος - Θεραπευτηρίου τῆς Μητροπόλεώς μας. Ἡ ἐκδήλωση ὑπῆρξε καθ' ὅλα ἐπιτυχῆς καὶ ἡ ἀνταπόκριση στὴν πρόσκληση συγκινητικὴ. Τὰ Σωματεία, Σύλλογοι ποὺ συμμετεῖχαν ἦταν: Κισαμιτῶν, Σελινιωτῶν, Βουκολιανῶν, Δελιανῶν, Ἐνιαχωριανῶν, Κακοδικιανῶν, Καμπανιωτῶν, Καντανιωτῶν, Λουσακιανῶν, Μαζιωτῶν, Μαλαθυριανῶν, Παλαιορουματιανῶν, Παλαιοχωριτῶν, Πλατανιωτῶν, Ριζιτῶν, Ροδοβανίου, Ροδοπιανῶν καὶ Τοπολιανῶν.

Ἐορτὴ Ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀκαδημία Κρήτης ἑόρτασε τοὺς προστάτες τῆς Ἀγίους, Κύριλλο καὶ Μεθόδιο, μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Κνωσσοῦ κ. Εὐγενίου, ὁ ὁποῖος, προσκεκλημένος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας,

χοροστάτησε στὸν Ἑσπερινὸ καὶ μίλησε ἐπί-
καιρα.

Ἑορτὴ Ἁγίου Θεράποντος

Τὴν 14η Μαΐου, ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυ-
ρος Θεράποντος, ἑορτάζει καὶ τὸ παρεκκλή-
σιο τοῦ Ἄννουσακείου Ἰδρύματος – Θεραπευ-
τηρίου τῆς Μητροπόλεώς μας. Στὸν Ἑσπερινὸ
τῆς ἑορτῆς χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
μας κ. Ἀμφιλόχιος.

Ἑορτὴ Ἁγίου Ἀχιλλίου Ἐπισκόπου Λαρίσης

Προσκεκλημένοι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λα-
ρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνατίου ὁ Σεβ. Μη-
τροπολίτης μας μετείχε εἰς τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγί-
ου Ἀχιλλίου Ἐπισκόπου Λαρίσης, πάτρωνος
καὶ προστάτου τῆς πόλεως. Στὸν πανηγυρικό
Ἑσπερινὸ χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
Ρόδου κ. Κύριλλος, ὁ ὁποῖος καὶ ἐκφώνησε
βαρυσήμαντη ὁμιλία. Τὴν ἐπομένη, στὴν πο-
λυαρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία προεξῆρχε ὁ
Σεβ. Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης καὶ Κα-

μπανίας κ. Παντελεήμων, ἐνῶ τὸν θεῖο λόγο
κήρυξε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Χρυ-
σόστομος. Ἀκολούθησε πάνδημος λιτάνευσις
τῆς ἱερᾶς εἰκόνος καὶ τῶν μυροβόλων Λειψά-
νων τοῦ Ἁγίου. Τὸ ἑορταστικὸ αὐτὸ διήμερο
πλῆθος προσκυνητῶν προσπῆλθαν νὰ λάβουν
τὴν εὐλογία τοῦ Ἁγίου. Ὁ σεπτὸς Ποιμενάρ-
χης τῆς Λάρισας προσέφερε ἀρχοντικὴ φιλο-
ξενία στοὺς προσκεκλημένους του.

Ἐκδηλώσεις γιὰ τὴν μάχη τῆς Κρήτης

Ὁ μῆνας Μάιος φέρνει στὶς μνῆμες τῶν ἀπα-
νταχοῦ Κρητῶν τὰ γεγονότα τῆς κατάληψης
τῆς Νήσου ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς, ὡς καὶ τὴν
γενναϊότητα καὶ μεγαλοψυχία τῶν παπούδων
καὶ γιαγιάδων τῆς Κρήτης στὸν κατακτητὴ
τῆς ἐποχῆς. Μὲ δοξολογίες, ἐπιμνημόσυνες
δεΐσεις, ὁμιλίες καὶ ἀναπαράστασι τῆς μά-
χης τῆς Κρήτης ζωντάνεψαν οἱ μνῆμες καὶ οἱ
θυσίες.

Ἑορτὴ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μελχισεδέκ
Τὴν 19η Μαΐου ἑορτάζει καὶ ὁ Ἅγιος Ἐθνοῖε-

ρομάρτυς Μελχισεδέκ, Ἐπίσκοπος Κισάμου, ὁ ὁποῖος ἔλαβε μαρτυρικό θάνατο στίς 19 Μαΐου τοῦ 1821 μαζί με τόν Ἱεροδιάκονο Καλλίνικο. Μὲ Συνοδικὴ Πράξη τὸ ἔτος 2000 τὸ Οἰκουμενικὸ μας Πατριαρχεῖο κατέταξε τὸν Ἅγιο Ἱερομάρτυρα Μελχισεδέκ μαζί με πλειάδα νεομαρτύρων τῆς νήσου Κρήτης εἰς τὸ Ἁγιολόγιο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας τέλεσε Νυκτερινὴ Θεία Λειτουργία τὴν παραμονὴ τῆς μνήμης του εἰς τὴν Ροτόντα Ἐπισκοπῆς Κισάμου, τὸν ἀρχαιότερο Ναὸ τῆς Κρήτης (6ος αἰ.), ὁ ὁποῖος καὶ ὑπῆρξε ἔδρα τοῦ Ἐπισκόπου Μελχισεδέκ.

Ἐκδήλωση γιὰ τὴν ἄλωση τῆς Πόλης

Ἡ 29η Μαΐου ζωντανεῦει στὴ σκέψη καὶ στίς μνήμες τῶν ἀπανταχοῦ Ρωμιῶν τὴν ζοφερὴ ἡμέρα τῆς ἄλωσης τῆς Πόλης. Ἡ Μητρόπολις μας ὀργάνωσε ἐκδήλωση ἀφιερωμένη στὴ μνήμη τοῦ μαρτυρικοῦ αυτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντίνου Παλαιολόγου καὶ τῶν ἀγωνιστῶν τῆς αἰώνιας Πόλης. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας τέλεσε ἐπιμνημόσυνο Τρισάγιο

καὶ ἀκολούθησε ὁμιλία ἀπὸ τὴν κ. Ζαχαρένια Σημανδηράκη, Προϊσταμένη τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου Κρήτης, μὲ θέμα: «Κὶ ἡ Παναγία ταραχτηκε...». Τὸ παράρτημα Βυζαντινῆς Μουσικῆς τοῦ Ὁδείου τῆς Μητροπόλεως μας ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ Καθηγητῆ κ. Γεωργίου Χαχλάκη, ἀπέδωσε σχετικὰ τραγούδια.

Μνήμη ὀλοκαυτώματος Καντάνου

Μὲ Προεδρικό Διάταγμα ἡ 3η Ἰουνίου, ἡμέρα ὀλοσχεροῦς καταστροφῆς τῆς Καντάνου ἀπὸ τοὺς κατακτητὲς τοῦ 1941, χαρακτηρίστηκε ἐπίσημος ἀργία γιὰ τὸν Δῆμο Καντάνου. Ὁ Δῆμος Καντάνου σὲ συνεργασία μὲ τὴν Νομαρχιακὴ Αὐτοδιοίκηση Χανίων διοργάνωσε ἐκδηλώσεις τιμῆς καὶ μνήμης μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Δυκτίου Μαρτυρικῶν Πόλεων τῆς Ἑλλάδος. Δοξολογία καὶ ἐπιμνημόσυνη δέηση τελέστηκε στὸν Ἱ. Ν. Ἀναλήψεως Καντάνου καὶ τὸ Ἡρῶο πεσόντων ἀντίστοιχα.

Ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς

Προσκεκλημένος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυ-

δωνίας καὶ Ἀποκορώνου κ. Δαμασκηνοῦ καὶ τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος Τζαγκαρόλων κ. Ἀμφιλοχίου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας μετεῖχε στὴν πανήγυρη τῆς Μονῆς τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Τῆς Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας προεξῆρχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λάμπης, Συβρίτου καὶ Σφακίων κ. Εἰρηναῖος. Μεγάλος ἀριθμὸς προσκυνητῶν προσῆλθαν στὴν πανήγυρη καὶ γιὰ νὰ προσκυνήσουν πιστὸ ἀντίγραφο τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Τριχερούσας, προερχόμενο ἀπὸ τὸ Ἅγ. Ὅρος καὶ τὸ ὁποῖο ἐναποτέθηκε μόνιμα εἰς τὴ Μονή.

Ἑορτὴ Ἁγίου Πνεύματος

Κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας χοροστάτησε στὸν Ἑσπερινὸ στὸ Γαβαλομούρι, τὴν δὲ κυριώνημο ἡμέρα ἱερούργησε στὸν ἑορτάζοντα ἱερό Ναὸ τῆς Ἑνορίας Στροβλῶν Σελίνου.

Ἑορτὴ Ὁσίου Λουκᾶ Ἀρχιεπισκόπου Κριμαίας

Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ Ἀρχιεπισκόπου Κριμαίας, τοῦ Ἰατροῦ καὶ Θαυματουργοῦ, ἑορτάστηκε καὶ στὴ Μητρόπολὶ μας μὲ Νυκτερινὴ Θεία Λειτουργία, τὸ ἔσπερας τῆς παραμονῆς τῆς ἑορτῆς, 10ῆς Ἰουνίου, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Τιμίου Σταυροῦ Ταυρωνίτη μὲ τὴν συμμετοχὴ μεγάλου ἀριθμοῦ πιστῶν.

Θεία Λειτουργία Πολιτιστικῶν Συλλόγων καὶ Σωματείων

Οἱ Πολιτιστικοὶ Σύλλογοι καὶ τὰ Σωματεῖα τῶν ἐπαρχιῶν Κισάμου καὶ Σελίνου ποὺ δραστηριοποιοῦνται στὸ λεκανοπέδιο τῆς Ἀττικῆς τέλεσαν, τὴν Κυριακὴ 14 Ἰουνίου, τὴν καθιερωμένη ἐτήσια Θεία Λειτουργία στὴν Πάρνηθα, ἱερουργούντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας μὲ τὴν συμμετοχὴ Ἱερέων ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες Κισάμου καὶ Σελίνου ποὺ διακονοῦν στὸ λεκανοπέδιο τῆς Ἀττικῆς. Μεγάλος ἀριθμὸς πιστῶν, ποὺ ἔλκουν τὴν καταγωγὴ ἀπὸ τὶς δύο ἐπαρχίες καὶ κατοικοῦν στὴν Ἀθήνα, προσῆλθαν καὶ μετεῖχαν στή Λειτουργία αὐτήν.

Καταληκτῆρια ἐκδήλωση Συντροφιάς τῆς Χαράς.

Στὸ «Φαλδάμειο Οἶκημα» τῆς Μητροπόλεώς μας πραγματοποιήθηκε τὴν Κυριακὴ 14 Ἰουνίου ἡ ἀποχαιρετιστήρια ἐκδήλωση τῆς Νεανικῆς Σύναξης « Συντροφιά τῆς Χαράς», ποὺ λειτούργησε μὲ εὐθύνη τῆς Μητροπόλεώς μας κατὰ τὸ σχολικὸ ἔτος ποὺ πέρασε. Περίπου ἑκατὸ παιδιὰ ἀπὸ τὰ σχολεῖα τῆς περιοχῆς μετεῖχαν στὶς Συνάξεις αὐτὲς σὲ ἐβδομαδιαία βάση. «Τὸ βιωματικὸ πρόγραμμα ποὺ δημιουργήθηκε μὲ πρωτοβουλία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κισάμου καὶ Σελίνου στὴν ἀρχὴ τῆς σχολικῆς περιόδου, ὀλοκλήρωσε τὸν κύκλο του.

Η αποχαιρετιστήρια εκδήλωση επισφράγισε την όλη προσπάθεια και τις δημιουργικές στιγμές που μοιραστήκαμε εκπαιδευτικοί και παιδιά. Τα παιδιά εργάστηκαν σε ομάδες ανάλογα με την ηλικία τους και ασχολήθηκαν με πολλαπλές δραστηριότητες, όπως θεατρικό παιχνίδι, αφηγήσεις παραμυθιών, παιχνίδια έμφύχωσης, δημιουργικές κατασκευές, θεατρικές παραστάσεις, εκθέσεις, εκπαιδευτικές επισκέψεις, καθώς και δραστηριότητες πολιτιστικού και θρησκευτικού περιεχομένου», σημείωσε μεταξύ άλλων η νηπιαγωγός Μαρίζα Δανιήλ που παρουσίασε το πρόγραμμα. Τά παιδιά έδωσαν υπόσχεση να συναντηθούν και πάλι μετά το καλοκαίρι. Αξίζουν συγχαρητήρια στις έθελόντριες εκπαιδευτικούς χάρη στις οποίες λειτούργησαν οι Συνάξεις αυτές.

Γενέθλιο Τιμίου Προδρόμου

Το Γενέθλιο του Τιμίου, Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου εορτάστηκε και στην Μητρόπολή μας. Ο Σεβ. Μητροπολίτης μας χοροστάτησε στον Έσπερινό που τελέστηκε στο

προσκύνημά του στο σπήλαιο του Ντάμαλη, παρουσία μεγάλου αριθμού προσκυνητών.

Καταληκτήρια εκδήλωση Ώδειου

Το Ώδειο της Μητροπόλεώς μας οργάνωσε την ετήσια μαθητική του εκδήλωση παρουσιάζοντας τα έργα και την πρόοδο των μαθητών του. Λόγω του μεγάλου αριθμού των μαθητών, η παρουσίαση χωρίστηκε σε τρεις εκδηλώσεις. Μαθητές από τις Σχολές: Βυζαντινής Μουσικής, Παραδοσιακού Βιολιού, Λαγούτου, Πιάνου, Αρμονίου, Κλασικού Βιολιού, Ηλεκτρικής Κιθάρας, Μπουζουκιού, Ντραμς, Κλασικής Κιθάρας, παρουσίασαν τα έργα τους, εκτέλεσαν επίσης και χορωδιακά κομμάτια. Το Ώδειο της Μητροπόλεώς μας, υπό την επίβλεψη κρατικού Μουσικού Διευθυντή, δίδει αναγνωρισμένα πτυχία και παρέχει ποιοτικού επιπέδου μόρφωση και σπουδές στους μαθητές του. Θεωρώ συγχαρητήρια στον άξιο Διευθυντή του Αίδεσ. Πρωτοπρεσβύτερο Αντώνιο Κουμπί, τους συνεργάτες του, ως επίσης και τους ικανούς καθηγητές και καθηγήτριές του.

Καταληκτήρια εκδήλωση Κατηχητικών Σχολείων

Τα παιδιά του Κατηχητικού Σχολείου της Ένορίας Αγίου Σπυριδώνος της πόλεως Κισάμου παρουσίασαν, στον προαύλιο χώρο της Έκκλησίας, την καταληκτήρια εκδήλωσή τους που είχε τον τίτλο «ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ». Η εκδήλωση περιελάμβανε Ύμνους, Τραγούδια, Ποιήματα, Θεατρικό δράμα, κ.ά. Έδωσαν υπόσχεση να συναντηθούν ξανά με τό άνοιγμα των σχολείων τό Φθινόπωρο. Ο άκούραστος έφημεριος της Ένορίας, Αιδ. Πρωτοπρεσβύτερος Έμμανουήλ Μπαριωτάκης, πού έχει και την

εὐθύνη λειτουργίας τοῦ Κατηχητικοῦ, εὐχαρίστησε τοὺς γονεῖς γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη τους πρὸς τὴν Ἐκκλησία καὶ μοίρασε ἀναμνηστικὰ δῶρα σὲ ὅλα τὰ παιδιὰ.

Ἑορτὴ Ἁγίων Πέτρου καὶ Παύλου

Προσκεκλημένοι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λάμπης, Συβρίτου καὶ Σφακίων κ. Εἰρηναίου, ὁ

Σεβ. Μητροπολίτης μας μετεῖχε στὴν πανήγυρη τοῦ Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Σπηλίου, ἀφιερωμένου στὴ μνήμη τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Στὸ πολυαρχιερατικὸ Συλλεῖτουργο πού τελέστηκε τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ἔλαβαν μέρος, πλὴν τοῦ Οἰκείου Ἐπισκόπου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἱεραπύτνης καὶ Σπτείας κ. Εὐγένιος.

Ἀνάληψις

Κανείς δὲν ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ παρὰ μόνον Ἐκεῖνος πὸν κατέβηκε ἀπ' τὸν οὐρανό, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος βρίσκεται πάντοτε στὸν οὐρανό. Ὁ καλὸς ποιμένας, πὸν ἄφησε τὰ ἐνενηντὰ ἐννέα πρόβατα - τοὺς ἀγγέλους - στὰ οὐράνια ὄρη καὶ ἀφοῦ τὸ σήκωσε στοὺς φιλόανθρωπους ὤμους του τὸ ἔφερε στὸ οὐράνιο λιμάνι καὶ προσφέρωντάς το σὰν δῶρο στὸν οὐράνιο Πατέρα τοῦ λέγει: «Βοήκα, Πάτερ, τὸ πλανεμένο πρόβατο, ἐκεῖνο πὸν ὁ ἀπατεώνας ὄφις μὲ δόλιους τρόπους καὶ τεχνάσματα ἐξαπάτησε καὶ στοὺς δρόμους τῆς κακίας τὸ παρέσυρε καὶ μὲ τὴ λάσπη τῆς πολυθεΐας μόλυνε τὴν καθαρότητα τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Βλέποντάς το, λοιπόν, νὰ πνίγεται μέσα στὸ βουρκο τῆς μαλθακῆς ζωῆς μὲ τὸ θεϊκό μου χέρι τὸ ἄρπαξα γρήγορα καὶ εὐσπλαχνικὰ τὸ ἐπλυνα στὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνη καὶ ἀφοῦ τὸ ἄλειψα μὲ τὸ μύρο τῆς εὐωδίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος - μὲ τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως - τώρα ἔρχομαι φέροντάς ὡς δῶρο ἀντάξιο τῆς θεότητός σου τὸ λογικὸ πρόβατο».

Σήμερα ὁ Διάβολος θρηνεῖ γιὰ τὴν ἡττα του βλέποντάς τὸ δικό μας - ἀνθρώπινο - σῶμα νὰ ἀνεβαίνει στοὺς οὐρανοὺς. Σήμερα ἡ ἁμαρτία σὰν καπνὸς διαλύεται μὲ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

(Ἁγίου Ἐπιφανίου Κύπρου. Λόγος, (ἀπόσπασμα), εἰς τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου)

ΔΩΡΕΕΣ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ

Άρτεμησία Κουτσαυτάκη, εις μνήμην συζύγου της Τηλεμάχου Κουτσαυτάκη	500€
Έλευθερία Κουτσαυτάκη, εις μνήμην πατρός της Τηλεμάχου Κουτσαυτάκη	500€
Μιχαήλ καί Άναστασία Κουτσαυτάκη, εις μνήμην αδελφοῦ των Τηλεμάχου Κουτσαυτάκη	150€
Βενιζέλος Σκαλίδης,	1.000€
Άνώνυμος,	200€
Χρήστος Διγενάκης, εις μνήμην συζύγου του Αίκατερίνης Διγενάκη	1.000€
Ίωάννης Λιουδάκης, εις μνήμην Εὔστρατίας Μεζικάκη	200€
Ίωάννης Τερεζάκης, εις μνήμην γονέων του Μιχαήλ καί Άλεξίας καί συζύγου του Σωτηρίας	150€
Θεόδωρος Ήλιάκης, εις μνήμην συζύγου του Διαλεκτής	1.000€
Άνώνυμος,	150€
Ρεβελάκης Νικόλαος,	20€
Άθανάσιος Γιακουμάκης,	200€
Άνδρέας Γαλανάκης, εις μνήμην πατρός του Ίωάννου Γαλανάκη	300€
Άνώνυμος	500€
Πρεσβυτέρα Εὔτυχία Μπενάκη, εις μνήμην συζύγου της ιερέως Άντωνίου Μπενάκη	100€
Άντώνιος Τζαγκαράκης, εις μνήμην αδελφῆς του Θεοδοσίας Τζαγκαράκη	100€
Χαράλαμπος Κοτσιφάκης,	30€
Καραγεωργούδη Μαρία	800€
Άντώνιος Φουρναράκης, εις μνήμην Αίκατερίνης Διγενάκη	150€
Θεόδωρος Μπάγιας,	100€
Αίδεο. Γεώργιος Πρωτοπαπαδάκης, εις μνήμην Περσεφόνης Φουντουλάκη	100€
Σταῦρος καί Γιάννα Καλαφατάκη τοῦ Βλαδίμηρου, εις μνήμην γιαγιάς των Παγώνας Καλαφατάκη ..	60€
Παπαϊωάννου Άπόστολος.....	1.500€

«Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς, εἰ δὲ μὴγε, μισθὸν ἔχετε παρὰ τῷ πατρὶ ὑμῶν τῷ ἐν τοῖς ὕρανοις. Ὅταν ἔν ποιῆς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσσης ἔμπροσθέν σου, ὡς περ οἱ ὑποκριταὶ ποιοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς ρύμαις, ὅπως δοξασιώσιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχου τὸν μισθὸν αὐτῶν, σὲ δὲ ποιῶντος ἐλεημοσύνην μὴ γνώτω ἢ ἀριστερὰ σου, τί ποιεῖ ἢ δεξιὰ σου, ὅπως ἢ σὲ ἡ ἐλεημοσύνη ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ...».

Προσέχετε νὰ μὴν κάνετε τὴν ἐλεημοσύνη σας μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ σᾶς βλέπουν. Ἄλλιώτικα δὲ θὰ ἔχετε ἀνταμοιβὴ ἀπὸ τὸν Πατέρα σας ποὺ εἶναι στοὺς ὕρανες. Ὅταν λοιπὸν κάνεις ἐλεημοσύνη, μὴν τὸ διαλαλεῖς μπροστὰ σου, ὅπως κάνουν οἱ ὑποκριτὲς στὶς συναγωγὰς καὶ στοὺς πολυσύχναστους δρόμους, γιὰ νὰ τοὺς θαυμάζουν οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι. Σᾶς λέγω ἀλήθεια, πῶς αὐτοὶ ἔχουν πάρει τὸ μισθὸ τῆς. Ὅταν κάνεις ἐλεημοσύνη, ἄς μὴ γνωρίζει τὸ ἀριστερὸ σου χέρι τί κάνει τὸ δεξιό, γιὰ νὰ γίνεταὶ ἡ ἐλεημοσύνη σου στὰ κρυφά. Ὁ Πατέρας σου, ποὺ βλέπει τί γίνεταὶ στὰ κρυφά, θὰ σὲ ἀνταμείψει στὰ φανερά.

(Ματθαῖος κεφ. στ', 1-14).

Ἐκ τῆς Μεγάλου Γερωνικοῦ

Ἦταν ἓνας Γέροντας στὴ Θηβαΐδα ποὺ ἔμενε σ' ἓνα σπάλαιο καὶ εἶχε ἓναν ὑποτακτικὸ μαθητευόμε-
νο. Συνήθιζε ὁ Γέροντας κάθε βράδυ νὰ τοῦ δίνει ὠφέλιμες συμβουλές καὶ μετὰ ἀπὸ τὴ νουθεσία, ἔκανε
προσευχὴ καὶ τὸν ἔστελνε νὰ κοιμηθεῖ. Κάποτε συνέβη μερικοὶ εὐλαβεῖς λαϊκοί, ἐπειδὴ γνώριζαν τὴ με-
γάλῃ ἀσκησὴ τοῦ Γέροντα, νὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦν καὶ νὰ προσφέρουν σ' αὐτοὺς κάποιο φαγητὸ νὰ φᾶνε.
Ἀφοῦ ἔφυγαν αὐτοί, κάθισε πάλι ὁ Γέροντας τὸ βραδάκι, ὅπως τὸ συνήθιζε, καὶ νουθετοῦσε τὸν ἀδελφόν.
Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ τοῦ μιλοῦσε, τὸν πῆρε ὁ ὕπνος. Καὶ ὁ ἀδελφὸς ἔμεινε κοντά του, ἕως ὅτου ζυπνήσει
καὶ τοῦ κάνει τὴν εὐχή. Καθὼς λοιπὸν καθόταν πολλὴ ὥρα καὶ ὁ Γέροντας δὲν ζυπνοῦσε, ἐνοχλήθηκε
ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς του νὰ πάει νὰ κοιμηθεῖ χωρὶς νὰ τοῦ κάνει τὴν ἀπόλυση. Ἀλλὰ βίασε τὸν ἑαυτὸ
του καὶ ἀντιστάθηκε στὸν λογισμὸ καὶ παρέμεινε. Πάλι ὅμως ἐνοχλήθηκε καὶ δὲν ἔφυγε. Κατὰ τὸν ἴδιο
τρόπο ἐνοχλήθηκε ἐπὶ τὴν ἄλλοτε καὶ ἀντιστάθηκε στὸν λογισμὸ. Ἀργότερα, ἀφοῦ εἶχε προχωρήσει ἡ νύ-
κτα, ζύπνησε ὁ Γέροντας καὶ τὸν βρῆκε νὰ κάθεται δίπλα του καὶ του λέει:

“Δὲν ἔφυγες μέχρι αὐτὴ τὴν ὥρα;”

Κι ἐκεῖνος εἶπε:

“Ὁχι, ἀββᾶ, γιατί δὲν μοῦ ἔκανες ἀπόλυση”.

“Καὶ γιατί - τὸν ρωτᾷ ὁ Γέροντας - δὲν με ζύπνησες;”

“Δὲν τόλμησα - ἀπαντᾷ ὁ μαθητὴς - νὰ σὲ σκουνηθῶ γιὰ νὰ μὴ σοῦ διακόψω τὸν ὕπνο”.

Σηκώθηκαν εὐθύς, ἄρχισαν τὸν ὄρθρο καὶ ὅταν τελείωσε ἡ ἀκολουθία, ἀπέλυσε τὸν ἀδελφὸν ὁ Γέ-
ροντας. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ καθόταν μόνος, ἦρθε σὲ ἔκσταση καὶ βλέπει κάποιον νὰ τοῦ δείχνει ἓναν τόπο
λαμπρὸ στὸν ὁποῖο ὑπῆρχε ἓνας θρόνος καὶ ἐπάνω στὸν θρόνο ἦταν τοποθετημένα ἐπὶ τὴν στεφάνια.

Καὶ ρώτησε αὐτὸν ποὺ τοῦ τὰ ἔδειχνε:

“Τίνος εἶναι αὐτά;”

Κι ἐκεῖνος εἶπε:

“Τοῦ μαθητῆ σου. Τὸν τόπο καὶ τὸν θρόνο τοῦ τὰ χάρισε ὁ Θεὸς γιὰ τὴν ὑπακοὴν του. Καὶ τὰ ἐπὶ
στεφάνια τὰ κέρδισε αὐτὴ τὴ νύκτα”.

Ἀπόρησε ὁ Γέροντας γι' αὐτὸ ποὺ ἄκουσε καὶ γεμάτος ἀπὸ δέος καλεῖ τὸν ἀδελφὸν καὶ τοῦ λέει:

“Πές μου, τί ἔκανες τὴ νύκτα αὐτή;”

“Συγχώρα μέ, ἀββᾶ - ἀπάντησε ἐκεῖνος - δὲν ἔκανα τίποτε”.

Ὁ Γέροντας νομίζοντας ὅτι ἀπὸ ταπεινοφροσύνη δὲν ὁμολογεῖ, τοῦ εἶπε:

“Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγεις, ἐὰν δὲν μοῦ πεις τί ἔκανες ἢ τί σκέφτηκες τὴ νύκτα αὐτή”.

Ἀλλὰ ὁ ἀδελφὸς ἐπειδὴ γνώριζε καλά ὅτι τίποτε δὲν ἔχει κάνει, δὲν εἶχε τί νὰ πει.

Καὶ λέει στὸν πατέρα:

“Ἀββᾶ, δὲν ἔκανα τίποτε, παρὰ μόνον ὅτι ἐνοχλήθηκα ἀπὸ λογισμοὺς ἐπὶ τὴν ἄλλοτε νὰ
φύγω χωρὶς νὰ μοῦ κάνεις τὴν ἀπόλυση, ἀλλὰ δὲν ἔφυγα”.

Ὅταν τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Γέροντας, κατάλαβε ὅτι κάθε φορά ποὺ
πάλευε καὶ νικοῦσε τὸν λογισμὸν του, κέρδιζε ἓνα στεφάνι ἀπὸ
τὸν Θεόν. Στὸν ἀδελφὸν βέβαια δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ τὰ διηγή-
θηκε αὐτὰ σὲ ἀνθρώπους πνευματικὸς χάριν ὠφελείας, γιὰ
νὰ γνωρίζουμε ὅτι καὶ γιὰ λογισμοὺς ποὺ δὲν ἔχουν ἰδιαίτερη
σπουδαιότητα ὁ Θεὸς μᾶς στεφανώνει.

Καλὸ λοιπὸν εἶναι νὰ βιάζουμε πάντοτε τὸν ἑαυτὸν μας ἀπὸ
ἀγάπην γιὰ τὸν Θεόν.

Γιατί ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν βιάζεται καὶ τὴν ἀρπάζουν
αὐτοὶ ποὺ ἀγωνίζονται.

